

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department

Translation project:
The Book of Heartbreak by O. Ceren

Перекладацький проєкт:
Переклад книги Ови Джерен «The Book of Heartbreak»

BA Paper

Anastasia Kobelnyk
PERb22240d

Research supervisor:
Professor O. Komar

Цим підписом засвідчую, що подані на
захист рукопис та електронний документ
є ідентичні

31.05.2026

Уж

Kyiv 2026

Abstract

The translation project is devoted to the study of the lexico-grammatical and stylistic features of O. Ceren's novel *The Book of Heartbreak* and to the ways in which they are rendered into Ukrainian. The paper analyses the work's genre structure as a blend of psychological drama and magical realism, which defines its kinesthetic style. The study focuses on the means of reproducing the protagonist's emotional idiolect, characterized by sensory details and adolescent irony. The conducted research has shown that the proposed translation primarily relies on modulation (37,6%), variation (13,9%), amplification (17,8%) and linguistic amplification (9,9%) to ensure pragmatic adequacy. The study confirms that the strategy of domestication and conceptual modelling allows for preserving the authentic voice of the character for the target audience.

Keywords: adaptation, amplification, conceptual modelling, modulation, pragmatic adequacy, Skopos theory, kinesthetic, Young Adult literature.

Анотація

Перекладацький проєкт присвячений дослідженню лексико-граматичних та стилістичних особливостей роману О. Джерен «The Book of Heartbreak» та способам їхнього відтворення українською мовою. У роботі проаналізовано жанрову структуру твору як поєднання психологічної драми та магічного реалізму, що визначає його «кінестетичний стиль». Основну увагу приділено засобам відтворення емоційного ідіолекту головної героїні, який характеризується сенсорними деталями та підлітковою іронією. Проведене дослідження продемонструвало, що запропонований переклад спирається переважно на модуляцію (37,6%), варіацію (13,9%), ампліфікацію (17,8%) та лінгвістичну ампліфікацію (9,9%) для забезпечення прагматичної адекватності. Проведена робота підтверджує, що стратегія доместикації та концептуальне моделювання дозволяють зберегти автентичний голос персонажа для цільової аудиторії.

Ключові слова: адаптація, ампліфікація, концептуальне моделювання, модуляція, прагматична відповідність, Скопос-теорія, кінестетичний, література Young Adult.

Contents

Introduction	4
Chapter 1. Translation of <i>The Book of Heartbreak</i> by O. Ceren.....	5
Chapter 2. Lexico-grammatical and stylistic peculiarities of translating O. Ceren’s <i>The Book of Heartbreak</i>.....	31
2.1. Genre and thematic characteristic of O. Ceren’s <i>The Book of Heartbreak</i>	31
2.2. Theoretical foundations of rendering lexico-grammatical and stylistic features of young adult fiction.....	32
2.3 Strategies and techniques employed in the translation of O. Ceren’s <i>The Book of Heartbreak</i>.....	34
Conclusions	41
References	42
Appendices	43

Introduction

The **topicality** of the research is determined by the need to integrate examples of contemporary English-language young adult prose into the domestic cultural space, which, in the context of globalization, is becoming particularly important due to its coverage of acute issues of personality development and psychological trauma.

The relevance of the study is further enhanced by its focus on the theme of loss and psychological recovery. In contemporary Ukraine, where many adolescents face the trauma of losing loved ones due to the ongoing war, high-quality translations of such narratives acquire a therapeutic function. Through the application of conceptual modelling and domestication, this translation project ensures that the protagonist's experience of losing her mother is rendered with the necessary emotional depth, providing the target audience with a linguistic framework for processing their own grief and fostering psychological resilience.

This study focuses on strategies for reproducing individual authorial style and emotionally expressive vocabulary. The work is built upon the fundamental theories of translation developed by V. Karaban (2004), V. Koptilov (2003) and R. Zorivchak (1989). The analysis of the genre specifics and cognitive landscape of the source text is informed by the research of M. Cart (2010), K. Coats (2018) and S. Keen (2007). To justify the choice of translation techniques, we draw on the functionalist classification of translation techniques by L. Molina and A. Hurtado Albir (2002), which provides a basis for the quantitative and qualitative analysis of the rendered text. Specifically, the study utilizes S. Keen's theory of narrative empathy and O. Selivanova's (2012) cognitive-discursive framework to ensure the pragmatic adequacy of the translation through conceptual modelling.

The object of the study is contemporary English-language young adult psychological prose.

The subject is the methods of reproducing the lexico-grammatical and stylistic peculiarities of O. Ceren's novel in Ukrainian translation.

The aim of the study is to analyze the lexico-grammatical and stylistic peculiarities of O. Ceren's novel and to justify the strategies and techniques of their translation into Ukrainian to ensure pragmatic adequacy.

The objectives of the translation project are:

- to translate the excerpt from O. Ceren's novel *The Book of Heartbreak*;
- to define the genre and thematic characteristics of the novel;
- to identify the protagonist's emotional idiolect in the text;
- to justify the translation techniques used to convey the meaning of emotional idiolect in Ukrainian.

The body of the research comprises the original text of the novel *The Book of Heartbreak* by Ova Ceren and its Ukrainian translation. The source text contains 43,154 characters; the target text contains 42,760 characters.

The structure of the research. The paper consists of an introduction, two chapters, conclusions, a list of references and appendices. The total volume of the translation project is 43 pages.

Chapter 1. Translation of *The Book of Heartbreak* by O. Ceren

Оригінал

My life turns upside down on a Tuesday evening in June.

I get home from school as usual, eager to shut out the world behind the front door. But the minute I see our neighbour Fiona tucked into the hallway, I know something is wrong.

The evening is too balmy for shivering, the hour too late for visitors. Not that we usually have any. It's just Mum and me – if you don't count the succession of men who make fleeting appearances at random hours. Mum's regrettable taste in the other sex must be beginning to drag down the property values in our morbidly expensive street.

'Sare.' Fiona looks everywhere but into my eyes, balancing her toddler Dotty on her hip. 'Darling.'

At the word darling my hands go clammy. Mum's friends mostly ignore her asocial, weird seventeen-year-old daughter. But now Fiona extends her arm towards me, her shirt buttons askew, her hair a mess. I recoil from the touch. Whatever has caused her to wash up here wearing slippers and no make-up is bad news, and I want none of it.

'What's going on?' I shrug off my backpack.

'Will you come inside for a minute?' '

Where's Mum?' I'm determined to pinpoint my mother's whereabouts before delving into whatever trouble has transpired. If I can predict what's wrong, perhaps things won't be as catastrophic. 'Is she home?'

Переклад

Одного червневого вівторка ввечері моє життя перевертається з ніг на голову.

Я повертаюся додому зі школи, як завжди, прагнучи сховатися від світу за зачиненими дверима. Та щойно в коридорі з'являється Фіона, наша сусідка, одразу відчуваю: щось не так.

Вечір надто теплий, щоб тремтіти від холоду, а година — надто пізня для гостей. Не скажеш, що тут часто бувають гості. Лише мама й я — якщо не рахувати тих чоловіків, які час від часу з'являються без попередження. Смак на чоловіків у мами такий «гарний», що, здається, вже впливає на вартість будинків на нашій космічно дорогій вулиці.

— Саро, люба, — Фіона дивиться куди завгодно, тільки не мені в очі, тримаючи на руках свою донечку Дотті.

Від слова «люба» мої руки стають вологими від поту. Друзі мами зазвичай ігнорують її дивну, асоціальну сімнадцятирічну доньку. Та зараз Фіона простягає руку до мене, її неохайна сорочка розстібнута, а волосся скуйовджене. Я відсмикуюсь від її дотику. Що б не змусило її прийти сюди в капцях і без макіяжу, це точно погані новини, і я не хочу мати з цим нічого спільного.

— Що сталося? — я знімаю рюкзак.

— Зайди на хвилинку.

— Де мама? — я рішуче намагаюся з'ясувати, де вона, перш ніж розбиратися з тим, яка халепа трапилася. Якщо я зможу передбачити, що не так, можливо, все не буде таким катастрофічним. Вона вдома?

Now looming at the threshold of the reception room, Fiona shakes her head.

I go still, my gold pendant heavy around my neck, any remaining hope I had melting like ice cream in my hand. Grubby toddler fingers tug at Fiona's hair, but she doesn't flinch. Shit, I think as my feet follow them inside the room. *Shit, shit, shit*. The thuds of my footsteps sound hollow – as if I'm made of fear and not flesh. Something must have happened. I begin to plot tolerable scenarios that wouldn't be the worst. Perhaps Mum's in hospital, unwell but unharmed. Or she could have driven to Ferit's place again, the ex she can't forget. Has she made a scene at his? Perhaps the police have arrested her.

Inside, Dotty starts to cry as soon as Fiona sinks onto the worn-out sofa. 'Please sit.'

'Why?'

'Please,' she repeats. Her gaze still evades me. She doesn't want to be here, I realise. She doesn't want to deliver this speech or meet my eyes. I feel a twinge of pity for her, that she has to bear whatever turbulence my mother has caused. My heart flutters inside my ribs like a caged bird. The fluttering is a gentle prelude before a burning pain that mustn't come – a warning that I can't think about others. I have to focus on myself. She isn't here, but Muni's words chime in my ears as I sink onto the sofa, perching on its edge. *You have a responsibility to protect yourself. You must care about yourself and no one else*. If only it were that easy.

Fiona sets Dotty on the floor before easing herself beside me. The toddler immediately uses the edge of the coffee table to pull herself upright. Three empty wine bottles wobble in front of her, the dappled reflection of the Japanese maple in the front

Тепер, завмерши на порозі вітальні, Фіона похитує головою, ніби каже «ні».

Я завмираю, відчуваючи, як золотий кулон важко тисне на шию, а будь-яка надія, що залишилася, тане, немов сніг на сонці. Брудні пальчики Дотті тягнуть Фіонине волосся, але вона й оком не кліпнула. От халепа, думаю я, йдучи слідом за ними у кімнату. *Чорт, чорт, чорт*. Кроки відлунюють порожнечою — ніби я зроблена зі страху, а не з плоті й крові. Щось має бути не так. Я прокручую в голові сценарії, які не здавалися б найгіршими. Можливо, мама в лікарні — хвора, але неушкоджена. Або вона знову поїхала до свого колишнього Феріта, якого не може забути. Чи влаштувала там скандал? Може, її вже заарештувала поліція.

У кімнаті Дотті розплакалась, щойно Фіона всілася на старий, провалений диван.

— Будь ласка, сідай.

— Навіщо?

— Прошу тебе, сядь, — повторила Фіона. Вона й досі уникає мого погляду. Я розумію, їй не хочеться бути тут. Вона не хоче вступати в діалог та зустрічатися зі мною поглядом. Мені трохи шкода її, бо саме вона страждає від наслідків маминого хаосу. Мое серце стискається в грудях, відчуття ніби важкий камінь ліг на душу. Це стискання — передвісник пекучого болю, якого не можна допустити. Воно нагадує мені, що не варто думати про інших. Я маю зосередитися на собі. Хоч її немає поруч, та слова Муну звучать у моїй голові, коли я повільно вмощуюсь на краєчок дивана. Ти відповідаєш за власну безпеку. *Ти повинна дбати про себе і ні про кого більше*. Якби ж усе було так просто.

Фіона садить Дотті на підлогу і сідає поруч зі мною. Малеча відразу тягнеться до краю журнального столика, щоб підвестися на ніжки. Три порожні пляшки вина хитнулися перед нею, відбиваючи на їхніх горлечках плямистий силует японського клена в саду.

garden imprinted on their necks.

I clasp my hands between my knees and face Fiona, ready to absorb the damage.

‘Your mother—’ Her knee jabs into mine as she snatches a tarnished coaster from Dotty’s mouth. I shift to avoid her squirming. ‘Your mother was involved in an accident, and unfortunately, she didn’t make it.’ Fiona swallows a dry sob.

‘Accident?’ I look away from her and glance around the room as if it owes me an explanation. Last night’s half-finished meal is sat on a plate in the corner, rotting. Mismatched cushions lie on the sofa, the TV remote wedged between them; wine glasses, an array of empty mugs, boxes of painkillers on top of a pile of magazines.

‘She was driving down the M11, and it appears that she’d been drinking —’ Fiona shakes her head in disbelief, as if it makes no sense, like Mum was the sanest person on the face of the earth and would never drink-drive. She pauses as if it’s my turn to talk, but I don’t have any words.

‘The police called me an hour ago,’ Fiona says eventually, with a sigh. The fact that this woman was Mum’s emergency contact fills me with sorrow. Mum lost her own mother when she was born, and her father died when she was pregnant with me. She has a few friends, sure, but no other family. We have no one who truly cares. No one to call when she dies. No one but a neighbour, who clearly wishes she wasn’t involved.

‘She’s . . . dead?’ I finally stutter. The idea that someone’s life can be flicked off like a light switch – that your

Я стискаю руки між колінами і дивлюся на Фіону, готуючись прийняти удар.

— Твоя мама. . . — її коліно раптово вдаряє мене, поки вона вириває потемнілу від часу підставку для склянок з рота Дотті. Я відсуваюся вбік, щоб не заважати їй. Твоя мама потрапила в аварію і, на жаль, її більше немає з нами, — гірко зітхнула Фіона.

— Аварія? — я відводжу погляд від неї й озираюся по кімнаті, наче вона має мені все пояснити. На тарілці в кутку гниє учорашня напівз’їдена вечеря. Різнокольорові подушки лежать на дивані, між якими застряг пульт від телевізора; на стосі журналів стоять фужери, купа порожніх горняток і пачки з беззаспокійливими.

— Вона їхала трасою М11, і, схоже, була напідпитку, — Фіона хитає головою, ніби не може в це повірити, ніби все це не має жодного сенсу, наче мама була єдиною на світі людиною з кришталево ясною головою й ніколи б не сіла за кермо напідпитку. Вона робить паузу, наче тепер моя черга говорити, але я не знаходжу слів.

— Поліція подзвонила мені годину тому, — нарешті каже Фіона й тяжко зітхає. Мене огортає сум від того, що ця жінка була екстремним контактом мами. Мама втратила власну матір ще до свого народження, а батько помер, коли вона носила мене під серцем. Звісно, вона має кілька друзів, але родини, крім мене, у неї немає. У нас немає нікого, хто підтримував би з нами зв’язок. Нікому навіть подзвонити, коли її не стане. Лише сусідка, яка, очевидно, воліла б залишитися осторонь.

— Вона. . . померла? — я ледве змогла вимовити ці слова, ніби вони застрягли в горлі. Усвідомлення того, що життя можна обірвати, як нитку, що мами не стало отак,

mum can vanish on a motorway in an instant – doesn't seem real.

'She's gone, Sare.' Fiona reaches for Dotty's shoulder as the child loses her balance and lets out a wail. 'I can't believe it. I saw her only this morning.'

Dead, my mind registers, like an ink stain expanding on a white napkin. My mother is dead. The fluttering in my chest sharpens into a searing, inescapable throb. My hands twitch on my lap, the scars inside my left palm tingling.

Fuck. I shouldn't have ignored the fluttering.

A dated photograph of my mother and me in a wooden frame grows larger above the fireplace. I must be five or six, Mum is sober, and her smile is timid. Her hand clutches my arm as if to ensure that I'm real, that I'm really hers. She used to love me back then, when I was a child and she still had a light in her eyes. Then I grew up, and she changed. *Why do you make everything a big deal?* Her voice wavers in my ears. *Why do you always have to worry so much, Sare?*

The walls begin to shrink and I exhale all the hope that was left in me. My lungs deflate. My heart begins to sizzle and I look down to my open palm, where three faint scars are carved as reminders for me not to mess up again.

'She's gone,' Fiona repeats, her voice stilted like a robot on the brink of shutting down. That's when I spot the fissures appearing on the wall behind her.

No. It can't be happening again. I have to stop it. I have to prevent it. *Rule number three*, I recite in vain. Death is not an option. For a brief moment I consider grasping my pendant to summon Munu. Is it too late? Maybe she can help, do something to prevent my failure, but before I can do anything, the walls crumble and the room closes around me like the grip of an old regret.

посеред дороги, за якусь секунду — здається нереальним.

— Саро... її більше немає. Фіона притримує Дотті за плече, коли малеча втрачає рівновагу й починає плакати. Я не можу в це повірити. Я ж бачила її сьогодні вранці.

Її більше немає, вона мертва... — усвідомлює мій розум, я відчуваю, як моя кров холодне, а жилки трусяться. Моя мама мертва. Трепет у грудях перетворюється на пекучий біль, що пронизує серце. Руки сіпаються на колінах, а шрами на лівій долоні німіють і пульсують.

Тряся. Мені не слід було ігнорувати тріпотіння.

Фотографія мами й мене в дерев'яній рамці над каміном здавалася такою великою, неначе ожила. Мені було п'ять чи шість, мама твереза, а її усмішка ніжна й сором'язлива. Мама міцно стискає мою руку, немов хоче переконатися, що я справжня, що я її дитина. Коли я була дитиною, вона мене любила, і в її очах ще горів промінь світла. Потім я підросла, і вона змінилася. *Чому ти робиш із усього таку трагедію?* — її голос лунає у моїх вухах. *Чому ти завжди так хвилюєшся, Саро?*

Кімната ніби зменшується, а з моїм видихом зникає останній вогник надії. Усередині щось осідає, серце стискається від різкого жару. Я опускаю погляд на долоню, де три ледь помітні шрами ніби шепочуть: вдруге оступатися не можна.

— Її більше немає, — повторює Фіона, її голос лагає, наче в робота, якого от-от вирубить. Саме в цю мить я помічаю, як на стіні за її спиною з'являються тонкі тріщини.

Ні. Ні. Ні. Це не може повторитися знову. Я мушу спинити це, мушу не допустити. *Правило номер три* лунає в голові, безсиле й порожнє: смерть не припустима. На мить у мене навіть з'являється думка стиснути кулон й покликати Муну. Чи не запізно? Можливо, вона ще здатна допомогти зробити бодай щось, щоб не дати мені знову зазнати поразки. Та не встигаю я навіть оком кліпнути, як стіни починають розсипатися, а кімната

*She's gone. The words echo, circling me like vultures.
She's gone. She's gone. She's gone.*

'No!' I scream. 'Stop!'

*Sare, you fool. Did you really think you could win against
the curse?*

What have I done? How did I trick myself into believing that I didn't love Mum? I never stopped caring about her. She is all I have.

The floor quivers, creaking and groaning in response to my panic, and the house bows down, succumbing to the relentless force of the earthquake. The pain I yearned to forget these past four years pierces me like lightning, proving once more that it's stronger than I've ever been. I should fight back, recite the rules, breathe, count – distract myself. Isn't that what I'm supposed to do?

There are hundreds of ways to fill your life, and they say you should make the most of it. I never dare follow this advice. In the past, I was naive enough to chase happiness, but each heartbreak has taught me a lesson. I wasn't like the other kids. I had to master my emotions. And I thought I had – I haven't cried since I was thirteen. I shut myself away so no affection could worm itself into my chest. I refused every sliver of hope and happiness. I didn't have a drop of love left in me. I can't be screwing all that up now.

But the earthquake rages on, breaking glass, splintering wood – telling me what I truly am. An orphan. A no one. The loneliest girl who ever walked the earth. It's too late to fight back or resist; too late to call for help. I hear the crack of my heart and fall to the floor like a ragdoll.

змикається довкола мене, наче давня тривога, що знову бере в облогу.

Мама більше немає. Ці слова відлунюють, кружляючи довкола мене, мов згряя хижих птахів. Її більше немає. Її більше немає. Її більше немає.

— Ні! — кричу я, зупинись!

Саро, ти така дурена. Ти справді думала, що зможеш перемогти прокляття?

Що я накоїла? Як я могла обдурити себе, повіривши, що не люблю маму? Я ніколи не припиняла турбуватися про неї. Вона — усе, що у мене залишилося у цьому клятому світі.

Підлога тремтить, скрипить і стогне від моєї паніки, а будинок здається, ніби схиляється перед невблаганною силою землетрусу. Біль, який я намагалася забути чотири роки, пронизує мене, мов блискавка, доводячи, що він сильніший за мене. Мені слід боротися, повторювати правила, дихати, рахувати – відволікати себе. Хіба не для цього я тут?

Кажуть, є сотні способів наповнити своє життя, і що треба жити на повну. Та я ніколи не наважувалася прислухатися до цієї поради. Колись я була настільки наївною, що гналася за щастям, але кожне розбите серце ставало мені уроком. Я була не схожа на інших дітей і змушена була навчитися керувати своїми емоціями. Я думала, що змогла впоратися, адже не плакала з тринадцяти років. Я відгородилася від світу, щоб ніякі почуття не пробралися в моє серце. Я відкидала кожен натяк на надію чи радість. У мені не залишилося й краплі любові. І зараз я не можу дозволити собі все це зруйнувати.

Та землетрус не вщухає. Б'є скло. Трощить дерево — і тицяє мене носом у правду. Я сирота. Я ніхто. Я найсамотніша душа на цій землі. Вже запізно битися, запізно кликати на допомогу. Моє серце розколюється навпіл, і я валюся з ніг, мов маріонетка з обрізаними нитками.

This time, it only takes nine seconds to die.

Family is fate. It seeks to expand and endure, defying time in a rebellion against individual mortality. It wants to live forever, leaving marks on the earth, begging not to be forgotten.

So people invent surnames to enclose themselves in families; everyone is born into a lineage branded by your ancestors.

But a surname isn't the only thing you receive without consent. You inherit genes. Moles. Dimples. Birthmarks. Illnesses. You inherit your mother's smile or temper. The tremble in her hands when she's nervous, the way she brushes off compliments about her beauty. You inherit a cage of loneliness and the ache of not belonging.

And sometimes, if you're as unfortunate as I am, you inherit poor luck passed down like a family heirloom, coursing through your blood like poison.

Not that Mum is – was – cursed like I am. She and I were always opposites, as if our roles had been reversed. As if I was the parent and she was the child. I won't take a step without calculating the risks and she never considered the consequences of her actions. I live in a voluntary isolation, barring affection and avoiding any meaningful connections, while Mum dived head first into relationships, desperate to be loved. Yet the men who adored her were the ones she couldn't stand; she always fell for those who had no mercy for her.

Perhaps I'm luckier than she was. Perhaps I should be grateful that I can't ever let a boy into my heart. I can't lower my guard, not even for a second. I can't afford to feel love.

Because love is a four-letter death sentence for someone like me, cursed to die of heartbreak.

Цього разу смерть забрала всього дев'ять секунд.

Сім'я — це вирок долі. Вона прагне пустити глибоке коріння і вистояти, кидаючи виклик часу, повстаючи проти тлінності людського життя. Вона жадає жити вічно, вкарбуватися в цю землю, благаючи не розвіятися попелом забуття.

Тому люди й вигадали прізвища, щоб замкнути себе у родинному колі. Кожен народжується вже частиною роду, з випеченим на шкірі тавром предків.

Та прізвище — не єдиний багаж, який нам вручають без нашого відома. У спадок дістаються гени. Родимки. Ямочки на щоках. Родимі плями. Болячки. Тобі дістається мамина усмішка або її крута вдача. Те, як у неї трусяться руки, коли вона хвилюється. Те, як вона пропускає повз вуха компліменти про свою вроду. Ти отримуєш у спадок клітку самотності й муку бути всюди чужою.

Іноді ж, якщо доля до тебе така ж неласкава, як і до мене, ти успадковуєш нещастя. Його вручають тобі, як найдорожчий родинний скарб, а воно розтікається у твоїй крові гіркою отрутою.

Не те щоб мама була проклята так само, як я. Ми були повними протилежностями, наче помінялися ролями. Ніби це я була матір'ю, а вона — дитиною. Я не роблю жодного кроку без холодного розрахунку, а вона й не думала про наслідки. Я обрала добровільну ізоляцію, блокуючи будь-яку прив'язаність і уникаючи серйозних стосунків, а мама кидалася в кохання, як в омут, відчайдушно прагнучи любові. Але ті, хто її обожнював, викликали в неї огиду; її серце належало тим, хто не мав до неї ані краплі жалю.

Хтозна, можливо, мені пощастило більше, ніж їй. Може, це й на краще, що моє серце зачинене для почуттів. Я не можу розслаблятися, ні на мить. Я не можу дозволити собі відчувати любов.

Бо це коротке слово "любов" — смертний вирок для такої, як я, приреченої померти від розбитого серця.

I was four when I almost died for the first time, and this near miss gave me Munu – the only soul who is ever allowed close to me.

Our first encounter is etched vividly in my mind. Later, when I understood how dangerous it is for me to open my heart to others, I used that memory as a shield, a way to ward off the hazards of potential friendships. But in that moment, I was blissfully unaware of the perils people could present.

A group of kids decided to disown me in the playground with that innocent, headstrong cruelty that belongs only to children. If I close my eyes now, I can still see them running. I can hear the flute of their laughter, the chorus of their words: you're not playing with us. I can feel the hot tears on my cheeks, the frantic fluttering in my chest, the scrape of rough bark against my skin as I fell to the ground. Then the fluttering twisted, morphing into a sharp, searing burn. I gasped for air, flailing like a fish out of water.

'Don't cry, canim,' a voice soothed me. 'Crying only makes it worse.'

I lifted my head to see a tiny woman, no taller than the length of my arm, hovering in mid-air. Her scruffy grey pigeon wings were barely noticeable against the puffy sugar-pink princess gown she wore. I thought she must be a fairy godmother here to save me.

She circled me and, distracted by the flapping of her wings, I forgot the sting in my chest.

I opened my hand and she landed on my palm with a sigh.

'Your lifeline isn't particularly long,' she murmured, tiptoeing across my skin, each step a faint tickle. 'But bolder than the others I've seen. My other assignments, I mean. They did fine.' She cleared her throat. 'Mostly fine. But never mind that. You're not just any old job. You're quite special.'

Мені було чотири, коли я вперше опинилася за крок від смерті, і цей випадок подарував мені Муну — єдину душу, яку я підпускаю до себе.

Наша перша зустріч назавжди закарбувалася в моїй пам'яті. Згодом, коли я зрозуміла, що впускати когось у серце — небезпечно, я сховалася за цим спогадом, наче за щитом, уникаючи будь-якої дружби. Та в ту мить я й гадки не мала, яку загрозу таять у собі люди.

Діти на майданчику відштовхнули мене з тією чистою і впертою жорстокістю, що буває тільки в дитинстві. Коли я заплюшую очі, вони все ще біжать перед моїм внутрішнім зором. У вухах стоїть мелодія їхнього реготу і вирок, що лунав в один голос: "Ти з нами не граєшся". Відчуваю гарячі сльози, скажений трепіт серця і біль від грубої кори, що здерла шкіру, коли я впала на землю. Потім трепіт став різким, розпеченим болем. Я ловила повітря, звиваючись, як риба без води.

— Не плач, серденько, — заспокоїв мене чийсь голос. Від плачу тільки гірше буде.

Я глянула вгору: наді мною, просто в повітрі, висіла маленька жіночка, не більша за мою руку. Її сірі, обскубані крильця були непомітні на тлі пишної сукні кольору рожевого зефіру. Мені здалося, що це сама хрещена фея прилетіла мене рятувати.

Вона закружляла навколо мене, і я, задивившись на тріпотіння її крил, геть забула про біль у грудях.

Я розкрила долоню, і вона, зітхнувши, опустила на неї.

— Лінія життя в тебе не вельми довга, — промуркотіла крихітка, поки вона перебирала ніжками по моїй шкірі, ледь-ледь лоскочучи. Проте яскравіша за всі, що я бачила. Ну, у моїх попередніх підопічних, я маю на увазі. У них усе склалося непогано. Вона прочистила горло. Майже непогано. Та менше з тим. Ти для мене не просто чергове завдання. Ти особлива.

I remained quiet, wondering if I'd fallen asleep. Maybe this was just a dream.

'You're too young, aren't you?' she asked suddenly. 'How old are you now?'

'Four,' I answered, absent-minded.

'Boss in Heavens!' she gasped, covering her mouth with a tiny hand. 'Just a baby, and ready to shatter like glass. Tell me now, sweet girl, do you feel funny around here?' She poked a finger to her chest.

'Not any more,' I said, and her smile widened.

'Well, that is good. I've successfully saved you.' She beamed.

'Sare Sila Silverbirch, my name is Munu, and I'm your guardian.'

'Like a fairy godmother?' I ventured, hopeful.

'Ah . . . wouldn't it be lovely if I had a magic wand?' She chuckled. 'I'd flick it and – poof – everything would be fixed! But no, I have no wands to wave or stardust to sprinkle, I'm afraid. Perhaps I'm a godmother of sorts, but my powers are . . . limited. Very limited. I work for my boss, who answers to some very important bosses on the Otherside. They're called the Hidden. It's complicated, but what matters is this: the organisation serves mortals like you.'

I blinked, unable to process her words. My confusion must have shown; Munu's eyes softened.

'If it helps,' she said gently, 'a long time ago, I was a living, breathing soul – just like you. Trust me, I understand how much it hurts. I had a heart before I died.' She pauses to frown. 'I still have one, I guess.'

'You're dead?' I blurted, gaping at her.

'In theory.' Munu cleared her throat again. 'Or practice. Doesn't matter.'

Я мовчала, питаючи себе, чи я не сплю. Може, це все мені примарилося.

— Ти ж ще зовсім крихітка, правда? — зненацька запитала вона. Скільки тобі рочків?

— Чотири, — буркнула я, замислившись про своє.

— Матінко рідна! — сплеснула вона в долоні. Така крихітка, а вже мало не розсипалася, як кришталь. Скажи мені, люба дівчинко, не болить тобі отут? — вона тицьнула пальчиком собі в груди.

— Тепер ні, — сказала я. Вона всміхнулася ще ясніше.

— Ну й чудово! Значить, я таки тебе врятувала. — вона засяяла від щастя.

— Саро Сіла Сільвербірч, моє ім'я Муну, і я твоя хранителька.

— Як хрещена фея? — з надією в голосі спитала я.

— Ех... якби ж то я мала чарівну паличку! — вона тихенько засміялася. Я змахнула б нею — і раз! — усі проблеми вирішені. Та ба, у мене немає ані паличок, щоб ними махати, ані зоряного пилу, щоб його розсипати. Можливо, я і є свого роду хрещеною, але мої сили... обмежені. Вельми обмежені. Я працюю на свого господаря, а він підпорядковується дуже важливому начальству з Потойбіччя. Їх називають Прихованими. Це все дорослі справи, але знай, ми захищаємо таких малят, як ти.

Я лише кліпала очима, бо ніяк не могла второпати, про що вона. Мабуть, у мене на обличчі все було написано, бо погляд Муну вмить подобрішав.

— Якщо тобі від того стане легше, — лагідно мовила вона, колись дуже давно я теж була живою душею точнісінько як ти. Повір мені, я знаю, як воно болить. У мене теж було серце, поки я не померла. Вона замислено нахмурилась. Здається, воно й досі на місці.

— Ви привид? — вигукнула я, роззявивши рота.

— Можна й так сказати. Муну знову прочистила горло. Чи

‘Where’s my mummy?’ I scanned the park anxiously. The tiny woman didn’t seem malicious but her admission of being dead made my stomach tighten.

‘There,’ Munu said, pointing behind the fences.

Mum stood laughing with a man, perhaps another parent or a stranger, but turned to wave at me. She had a striking beauty that drew men to her like wasps to a honey pot.

‘You did very well today, canim. Remarkable!’ Munu chimed without batting another glance in my mother’s direction. ‘Now I’m not sure how much sense this will make to you, but you almost died today. A near miss for this little heart of yours, but I made it in time.’

‘W-what do you mean?’ I rose to my feet, Munu still in my palm.

‘Listen closely – there’s no easy way to tell you this, so I will be direct,’ Munu said, taking a deep breath. ‘You’re cursed, Sare. If your heart breaks five times before the age of eighteen, your mortal life will finish. Can you even count to five? Boss in Heavens, we must use those heartbreaks wisely, if we use them at all.’

I stared at her with a furrowed brow.

‘Four years old, and already so delicate.’ Munu took off, leaving my bare palm behind. ‘We’re treading on thin ice – this is a dangerous task.’

‘What do you mean, dangerous?’ I dropped my hand.

‘Don’t you worry about it,’ Munu huffed. ‘I’ll protect you from the horrors of mankind. Just promise me this: don’t you ever cry, alright? It’s the first and foremost rule.’

I nodded, unsettled by the gravity of her warning. It would take me a few more years to fully grasp what it meant to bear a curse – how, beneath my ribcage, tucked behind bones curving like praying fingers, lay a heart so flawed that it would

то в теорії, чи на практиці. Байдуже.

— Де моя мама? — я занепокоєно оглянулась. Жіночка наче й не була злюкою, але від думки, що вона з того світу, у мене всередині все похололо.

— Глянь туди, — Муну показала на паркан.

Мама стояла й реготала з якимось чоловіком, та раптом повернулася й помахала мені. Вона була такою красунею, що чоловіки зліталися до неї, як оси на мед.

— Ти сьогодні була дуже хороброю, серденько. Неймовірно! — вигукнула Муну, навіть не глянувши в бік моєї мами. Не знаю, чи ти зрозумієш мої слова, але сьогодні ти ледь не померла. Твоє маленьке серденько було на волосині від біди, та я встигла вчасно.

— Я-я не розумію... — я звелася на ноги, а Муну так і сиділа у мене на долоні.

— Слухай-но... сказати це непросто, тож буду говорити відверто, — Муну набрала в груди повітря. Саро, на тобі прокляття. Якщо твоє серце розіб’ється п’ять разів до того, як тобі виповниться вісімнадцять, твоє земне життя скінчиться. Ти бодай до п’яти лічити вмієш? Матінко рідна, нам треба берегти твоє серце і не давати йому розбиватися даремно.

Я дивилася на неї, накупивши брови.

— Така малесенька, а вже настільки вразлива, — Муну злетіла в повітря, і моя долоня вмить спорожніла. Ми ходимо по тонкій кризі, це дуже небезпечна справа.

— Чому небезпечна? — я опустила руку.

— Не бери того до голови, — пихнула Муну. Я вбережу тебе від зла, на яке здатні люди. Тільки пообіцяй мені одне — ніколи не плакати, добре? Це наше найперше і найголовніше правило.

Я кивнула, стривожена грізним тоном її застереження. Лише згодом я по-справжньому зрозумію, який то тягар нести на собі прокляття. Так глибоко під грудьми, за частоколом ребер, схожих в складені в молитві пальці, ховається серце — настільки

kill me with each heartbreak.

‘I mean it. It’s the first rule of survival against the curse, Sare. *No tears shall fall*. You won’t cry, alright?’

‘But why me?’ I whispered, curiosity bubbling in my chest. ‘Why do I have a curse?’

‘Why, why, why? That’s all anyone ever asks!’ Munu’s wings stilled, her gaze hardened. ‘You have these stubborn curls and brown eyes, and a cursed heart. It all happens because it does. There is no why. You should be grateful to have my invaluable assistance – many aren’t so fortunate.’

‘Okay.’ I nodded again, the weight of her words pressing heavier this time.

‘Aren’t you a sweetheart, canim?’ Munu’s wings shifted with a soft, feathery sweep, like a sparrow’s. ‘Too kind and gentle for your own good.’

With that, Munu became a constant presence in my life, visiting daily, often more than once. Days elongated into weeks, and weeks into months, gradually expanding the dense veil of childhood, and it dawned on me that I was the only person capable of seeing or hearing Munu. I was surprisingly at peace with this realisation, for it made me feel special. I tried again to ask her at times, ‘Why am I cursed?’ No one else around me seemed to tolerate such a burden. But Munu would always shut me down. The *Hidden* were called Hidden for a reason – questioning their ways was futile. ‘Curiosity never ends well, especially with a boss like mine,’ she’d warn, and eventually I stopped trying.

I never told Mum about Munu. Back then, my mother doted on me, but she wouldn’t have believed me if I said I had an invisible godmother. Besides, Munu insisted it would only upset her. Mum was already sad, and her sadness made everything harder.

Munu’s lively banter served as a beacon of light in those

надломлене, що кожна нова біда просто вириватиме з мене життя.

— Я не жартую. Це правило номер один, щоб вижити, Саро. *Ніяких сліз*. Общяєш не плакати?

— Але чому саме я? — спитала я пошепки, бо цікавість просто не давала мені спокою. Звідки в мене це прокляття?

— Чому, чому, чому! Вічно ви про одне й те саме! — крильця Муну залякли, а погляд став мов камінь. У тебе такі неслухняні кучері, карі очі й прокляте серце. Усе воно так, бо так уже судилося. Нема тут ніяких «чому». Радій, що я поруч багатьом пощастило значно менше.

— Гарзд, — я знову кивнула, відчуваючи, як її слова тиснуть на мене все сильніше.

— Ну хіба ти не любонька, серденько моє? — Муну ледь ворухнула крильцями, наче пташка пір’ячком. Надто вже ти добра та лагідна, а це до добра не доводить.

Відтоді Муну не відходила від мене ні на крок, заглядаючи щодня, а то й частіше. Дні склалися в тижні, тижні — у місяці, потроху розсуваючи густу завісу дитинства, аж поки я не збагнула, що лише я одна здатна бачити й чути Муну. Ця думка, як не дивно, принесла мені полегшення, бо так я почувалася особливою. Час від часу я знову намагалася спитати її: «Чому саме я проклята?». Здавалося, ніхто інший навколо не несе такого тягаря. Але Муну щоразу обривала розмову. *Прихованих* недаремно кликали Прихованими — розпитувати про їхні справи було марно. «Багато знатимеш — скоро постарієш, особливо коли в тебе такий Господар, як мій», — застерігала вона, і зрештою я полишила ці розпити.

Я ніколи не розповідала мамі про Муну. Тоді мама в мені душі не чула, але вона ні за що б не повірила, якби я сказала, що маю невидиму хрещену. До того ж Муну запевняла, що це її лише засмутить. Мама й так була сама не своя від жалю, а від того смутку все навколо ставало тільки важче.

Веселі теревені Муну були моїм маяком у туманні часи

dim days of my childhood. She was faithful to her promise to look after me, dedicating every single second that she remained in the world to my well-being and troubles.

I was the one who failed to keep my end of the bargain.

They say that your life flashes before your eyes when you die, but mine never has. Perhaps it was because the pain is blinding, or perhaps it was the sad fact that nothing noteworthy happened in my life except for dying.

I wish I could cite grand reasons for each time I lost my precious life like love, betrayal or adventure – but they're all disappointingly mundane. My first heartbreak was marked by the departure of a childminder.

Munu had cautioned me against getting too attached to Carly, and I did my best. Mum had found her on a Facebook group and hired her despite the fact that she probably had no qualifications to look after children. Carly would pick me up from school with sheer joy every time she saw me. She was firm but warm, and her house maintained a constant aroma of fish fingers and nail polish. Sometimes a word or a smell lands me back on her squeaky leather sofa – where we watched movies with ratings above my age while I snuggled against her like a kitten. Munu would perch on my shoulder to complain and, like the fool I was, I'd shoo her away.

'You're her job,' she'd protest. 'You'll end up heartbroken if you don't wise up now.'

I was eight when Carly left.

Her departure was my first true heartbreak. The earth quivered around me when I learned she was gone, the rumble foretelling my first death.

After three uneventful years, I ventured into friendship again at eleven, but it soon ended even more disastrously than my

дитинства. Вона не зрадила своїй обіцянці піклуватися про мене, кожен мить свого перебування в нашому світі присвячуючи моєму спокою та моїм негараздам.

Та саме я не змогла стримати свого слова.

Кажуть, перед смертю все життя пролітає перед очима, але зі мною такого не сталося. Можливо, на заваді став нестерпний біль, а можливо, вся біда в тому, що в моєму житті не було жодної цікавої події. Окрім самої смерті.

Якби ж то я могла назвати якісь піднесені причини для кожної втрати мого дорогоцінного життя — як-от кохання, зраду чи жагу пригод! Та насправді всі вони розчаровують своєю банальністю. Вперше моє серце було розбите просто через від'їзд няні.

Муну застерігала мене, щоб я не прив'язувалася до Карлі надто сильно, і я старалася щосили. Мама знайшла її через оголошення у Фейсбукі й запросила до нас, попри те, що Карлі, мабуть, не мала жодного хисту до виховання. Карлі щоразу забирала мене зі школи з такою щирою радістю, ніби ми не бачилися вічність. Вона була суворою, але доброю, а в її домі завжди пахло рибними паличками та лаком для нігтів. Іноді якесь слово чи запах повертають мене на її скрипучий шкіряний диван — туди, де ми дивилися фільми, не призначені для мого віку, а я тулилася до неї, мов кошеня. Муну вмощувалася мені на плече, щоб висловити своє невдоволення, а я, дурне дівчисько, лише відмахувалася від неї.

— Вона за тебе гроші отримує, — бурчала Муну. Залишишся з розбитим серцем, якщо зараз не візьмешся за розум.

Мені було вісім, коли Карлі звільнилась.

Це був перший випадок, коли мені по-справжньому розбили серце. Світ затремтів під моїми ногами, щойно я почула, що вона поїхала, і той глухий стогін землі віщував мою першу смерть.

Минуло три порожні роки. В одинадцять я зробила нову спробу знайти подругу, але фінал був куди плачевнішим за той

first attempt in the playground. Again, I hate to say that Munu had warned me. 'I do not trust this Aurelie,' she kept saying, but her advice fell on deaf ears. Aurelie was a lovely friend, until we both developed a crush on the same boy. I was willing to step aside, but before I could, Aurelie chose to discard our friendship to claim Thomas for herself. My heart was shattered once more. Twice heartbroken, twice dead. This time, the ground seemed to split beneath me, each crack resonating with my despair. I hoped it would be the last. Surely, no pain could surpass betrayal by my best friend.

Yet, only two years later, Ferit, Mum's most enduring flame, crumpled my heart like a ball of paper. I had stupidly accepted him as a father figure despite Munu's pleas, and this unwise decision cost me dearly. When Ferit finally slammed the door and left for good, my mother and I both collapsed under the weight of our heartbreak. But of course, unlike me, Mum didn't die.

Not until today.

As my disobedient heart stops beating for the fourth time, the quivering of the earthquake diminishes, and the physical pain withdraws. My eyes adjust to the sticky darkness of the Inbetween, a realm of drifting shadows caught between life and the Otherside. This is where I always end up when I die, stranded between fading and returning, until Munu pushes me back into the world of the living.

The Inbetween looks like a lighthouse, although I've never stayed long enough to scrutinise it properly. Time is scarce here. I find myself on the terrace that wraps around the rotunda, separated from the starless night by wrought-iron bars. The lantern on the stone wall behind me emits a weak, silvery light that struggles against the engulfing darkness.

I grip the railing and lean over. There is no sound, no movement, yet there's a palpable sense of something churning

випадок на майданчику. І знову, хоч як мені не хочеться цього казати, Муну мала рацію. «Я не вірю цій Орелі», — повторювала вона, та її слова пролітали повз мої вуха. Орелі була чудовою подругою, аж поки ми не втюрилися в одного й того самого хлопця. Я була готова відступити, та не встигла: Орелі розтоптала нашу дружбу, аби привласнити Томаса. Моє серце знову розлетілося на шматки. Двічі розбите серце, двічі мертва. Цього разу земля піді мною ніби розверзлася, і кожна тріщина відлунювала моїм відчаєм. Я сподівалася, що це востаннє. Певно, немає болю, сильнішого за зраду найкращої подруги

Проте лише за два роки Феріт — мамине найпалкіше й найтриваліше кохання, зім'яв моє серце, наче клаптик паперу. Я подурному прийняла його за батька, попри всі благання Муну, і ця необачність дорого мені коштувала. Коли Феріт нарешті грюкнув дверима й пішов назавжди, ми з мамою обидві впали під тягарем нашого розбитого серця. Але, звісно, на відміну від мене, мама тоді не померла.

Аж до сьогодні.

Коли моє непокірне серце вчетверте спиняє свій біг, тремтіння землі вщухає, а фізичний біль відступає. Мої очі звикають до в'язкої пільми Міжсвіття — царства плинних тіней, затиснутого між життям та Потойбіччям. Тут я завжди опиняюся після смерті: покинута на межі між зникненням і поверненням, доки Муну не поверне мене силоміць у світ живих.

Міжсвіття нагадує маяк, хоча я ніколи не затримувалася там достатньо довго, щоб роздивитися його як слід. Часу тут обмаль. Я опиняюся на терасі навколо круглої споруди, де від беззоряної ночі мене захищають ковані ґрати. Сріблясте світло ліхтаря на стіні за спиною кволо намагається пробитися крізь густу темряву.

Я хапаюся за поруччя і нахиляюся вниз. Тиша й нерухомість, та все ж піді мною ніби щось кипить. На мить мені хочеться

beneath. For a moment, I consider diving in to uncover its secrets. It could be the space between the planets, or an ocean of dreams.

But before I can move, Munu's familiar chatter fills the silence like birdsong.

'Why didn't you fight the curse, canim?' She's struggling to hold back tears, I realise with shock. Munu never cries. She insists on setting a strong example for me.

'It just happened,' I whisper, and gaze into the void, where the impatient night ticks like a clock. Whatever unfolds here fits into a mere blink in the world I left behind.

'Rule number two: channel sorrow into rage,' Munu recites. 'That might have spared you, had you applied it. Instead, you gave up, didn't you?'

I don't bother pointing out that there's no use in repeating rules for survival when you're already dead. Besides, how could I possibly convert the raw shock of my mother's loss into fury? Mum wasn't exactly Mother of the Year; most days, her eyes would slip over me, as if she couldn't tolerate the sight of me. But things were different once – I would fall asleep in her embrace, lulled by tales of Istanbul and gentle strokes as she brushed my hair.

'I-I don't think anything could have saved me,' I stutter. 'M-Mum is dead.'

It was a battle destined to be lost.

Munu's eyes go wide for a second, then she shakes her head, lips pursed. 'Well, she'd been gone a while now, hadn't she? You could barely call that living. Let me guess. Alcohol poisoning, was it? Couldn't she have drunk less, at least for a couple more months?!'

'It was an accident,' I say coldly. Sober or not, I loved Mum, and that was my fault. Not hers.

кинутися в безодню, щоб дізнатися її правду. Раптом це міжпланетний простір чи океан мрій?

Та не встигаю я й поворухнутися, як знайоме щебетання Муну сповнює тишу, наче пташиний спів.

— Чому ти не дала відсіч прокляттю, серденько? — я здригаюся, помітивши, що вона ледь не плаче. Муну ніколи не плаче. Вона завжди хоче бути для мене взірцем незламності.

— Воно само так вийшло, — ледь чутно відказую я в порожнечу, де ніч відраховує секунди, мов годинник. Усе, що тут коїться лише спалах миті для світу, який я покинула.

— *Правило номер два: перетворюй тугу на лють*, — цитує Муну. Це могло б врятувати тебе, якби ти ним скористалася. Натомість ти просто здалася, чи не так?

Я мовчу про те, що мерцям правила виживання ні до чого. І як, скажіть натомість, я мала б обернути гострий біль від смерті матері на лють? Мама не надто претендувала на звання «Матері року»; найчастіше її очі оминали мене, ніби їй було гидко навіть дивитися в мій бік. Але колись було по-іншому: я засинала в її обіймах під історії про Стамбул, а вона ніжно гладила й розчісувала мені волосся.

— Я... я не думаю, що мене щось могло врятувати, — заїкаюся я. М-мама померла.

Це була битва, приречена на поразку.

На якусь мить очі Муну округлилися, та вона вмить опанувала себе і скрушно похитала головою, міцно стиснувши губи. Вона й так була не з нами вже бог знає скільки, еге ж? Хіба то було життя... Дай вгадаю: отруїлася спиртним? Невже вона не могла зав'язати бодай на пару місяців?!

— Це був нещасний випадок, — холодно мовлю я. Тверезою вона була чи ні, я все одно любила маму, і це була моя провина. Не її.

‘I’m sorry, canim.’ Munu flutters up to face me. Her red lipstick and pink dress emit a neon radiance, but the shadows trailing behind her linger as a reminder that she belongs to a place beyond the railing, pulsing like a hungry mouth eager to swallow us both. ‘But I warned you that things may come to this. Didn’t I?’

Munu seems to hate everyone except me. She claims her life was mundane, though she admits she was quite naughty – perhaps the reason she ended up with assignments like me instead of eternal rest. The work she does has made her so intolerant of the living, it doesn’t surprise me that she never liked Mum. *Let her cry!* Munu used to complain when I’d consume myself with worry about her. *Why do you care if she ate anything? She isn’t your pet, for Heavens’ sake, she’s your parent.* To Munu, Mum was a threat to my survival, especially after what happened with Ferit. She never forgave Mum for letting him into our lives. But I know it was my own weak heart that’s to blame, nothing else.

‘Fine. I fucked up again, okay?’ I whisper into the shadows, clinging to my anger, ready to rub it like a bulging blister until it bursts.

I brace myself, expecting a rebuke for exhausting my last resurrection, but Munu refrains from chastising me further.

‘What’s happened has happened.’ Her eyes are full moons as she looks at me and calms her tone. ‘You’ll be fine. You’ll move on.’

Is it possible to move on from the death of your own mother? And at what cost, if such a thing may be achieved? But I’ll get no answers here. The dark obscures everything around us. I’d be naive to expect the Inbetween to offer any insight. Had Munu’s bosses – the Hidden, whoever they are – asked me for feedback, I would’ve told them it would be preferable to end up

— Мені шкода, серденько, — Муну тріпоче крильцями перед моїм обличчям. Її червона помада й рожева сукня палають неонам, та довгі тіні за спиною не дають забути: вона належить світу за ґратами. Того світу, що пульсує, мов хижа паща, жадаючи заковтнути нас обох. Я ж казала, що цим усе й закінчиться. Чи не казала?

Здається, Муну ненавидить усіх, крім мене. Вона каже, що жила звичайнісіньким життям, хоча й визнає, що була ще тією бешкетницею — мабуть, тому й отримала такі призначення, як я, замість вічного спокою. Робота з живими зробила її такою черствою, що неприязнь до мами цілком зрозуміла. *Нехай собі плаче!* Раніше Муну завжди бурчала, коли я страшенно переживала за маму: «Тобі яка різниця, чи вона щось їла? Вона тобі не хатня тваринка, заради всього святого, вона твоя мати!» Для Муну мама була загрозою моєму виживанню, особливо після того, що сталося з Ферітом. Вона так і не пробачила матері, що та впустила його в наше життя. Та я знаю: винне лише моє власне вразливе серце, більше ніхто.

— Ну й нехай. Я знову вляпалася по самі вуха, окей? — ледь чутно промовляю я в порожнечу, стискаючи в руках свій гнів. Я готова розтирати його, мов роздутий пухир, доки він не вибухне.

Я готуюся до докорів за те, що вичерпала свій останній шанс на життя, але Муну не поспішає мене сварити.

— Що було, то було, — її погляд стає круглим і м’яким, наче повний місяць. Усе минеться. Житимеш далі.

Хіба можна оговтатися після смерті власної матері? І якою ціною, якщо це взагалі можливо? Та тут я не знайду відповіді. Треба бути наївною, щоб чекати від цього Міжсвіття якихось одкровень. Якби керівництво Муну — оті Приховані, чи як їх там — хотіли почути мій відгук, я б порадила їм організувати смерть у якомусь екзотичному краї, а не на зачуханому маяку. Та їм, схоже,

dead in a remote, exotic location, and not in an abandoned lighthouse. But they never seem to care, and it remains a mystery as to why they bothered assigning Munu to help me.

‘We are so close to your eighteenth birthday – to eliminating the curse,’ Munu goes on. ‘You’re better off without her for this final stretch.’

‘Stop,’ I snap. I sometimes forget how brutally honest my friend can be. I can barely muster the energy to explain to Munu that this loss is unlike anything else that killed me before. Losing my mother is a sudden, crushing blow. A bottomless well I’ll tumble into for as long as I live.

‘Only six more months, and you will survive,’ Munu continues as if I haven’t spoken. ‘You’ll be normal – nearly – and nothing and no one will be able to break your heart after that.’

‘I don’t think anything else *can* break my heart any more,’ I mutter.

‘Well, precisely!’ Munu says, and she looks happy.

Munu makes it sound all pink and fluffy, but the truth is that in six months, on 10th December, I’ll be eighteen, and the curse will be no more. Of course, freedom comes with a steep price, one I’ll never feel ready to pay. But if I survive until then without another heartbreak, I will live.

‘You can’t afford another mistake, canim. You need to think about yourself, and no one else.’ Munu rushes through the words, without even waiting for a sign of acknowledgement. ‘Once you’re back with the living, no matter how tempting other people’s efforts at comfort, you must ignore them. Don’t let the grief cripple you. You can’t be vulnerable. You must live, Sare. You’re my most special assignment. You *must* survive.’

I wouldn’t call it surviving. When I wake up on my eighteenth birthday, the curse will claim my heart and rob me of

байдуже, і я й досі не збагну, нащо було доручати Муну возитися зі мною.

— Твій вісімнадцятий день народження зовсім скоро, а з ним і кінець прокляття, — веде далі Муну. На цій фінішній прямій тобі буде краще без неї.

— Замовкни, — кажу я. Деколи я забуваю, наскільки нещадною у своїй чесності вміє бути моя подруга. Навряд чи я знайду в собі сили пояснити, що цей біль не порівняти з моїми попередніми смертями. Смерть матері — це раптовий, нищівний удар. Бездонна криниця, у яку я падатиму, доки житиму.

— Ще якихось шість місяців, і ти виживеш, — продовжує Муну, ніби я й слова не впустила. Ти станеш нормальною... майже. І після цього ніщо й ніхто не зможе розбити тобі серце.

— Не думаю, що моє серце ще *можна* розбити сильніше, — бурмочу я.

— Отож-бо й воно! — вигукує Муну, і виглядає цілком щасливою.

У Муну все звучить так мило й безхмарно, та насправді за пів року, десятого грудня, коли мені стукне вісімнадцять, прокляття нарешті розвіється. Звісно, за свободу доведеться платити непомірну ціну, до якої я ніколи не буду готова. Але якщо я витримаю і до того часу не розіб’ю собі серце знову — я житиму.

— Серденько, тобі не можна знову помилитися. Думай про себе і тільки про себе, — скоромовкою промовляє Муну, не чекаючи на мою відповідь. Як повернешся до світу живих, ігноруй будь-кого, хто захоче тебе втішити. Не дозволяй скорботі тебе скалічити. Не будь вразливою. Ти мусиш жити, Саре. Ти — моє найважливіше завдання. Ти *маєш* вижити.

Це важко назвати життям. Коли мені стукне вісімнадцять, прокляття забере моє серце й позбавить мене здатності кохати. Для

the ability to love. For Munu, a life devoid of affection is the ultimate victory. I should be relieved, happy even, for I'll never have to brace the pain of another heartbreak once the curse sees through its grim promise. Though no matter how hard I try, I can never throw off the pervasive sense of future loss.

'I'll be okay.' I hardly believe it myself, and I wouldn't be surprised if Munu has her doubts either.

'Shut yourself away. People can't be trusted. They bring nothing but misery, anyway.' She looks up to the dim lantern. 'Keep the flame of anger alight. Anger won't break your heart. Hold on to your grudges as if they're your shields. Try to channel all that grief into resentment.'

'Enough – please.' I'm in no state for lectures I've heard a thousand times already, nor for formulating a grand survival plan, or even pondering my next steps upon return. I certainly don't need to try to resent my own mother instead of grieving for her, especially since I did so much of that when she was alive.

'Just do what you need to do,' I implore in a voice heavy with desperation. 'Send me back.'

For the last time, I think. I should feel grateful. But right now, I'm just numb.

Munu nods softly. Despite her tough-love approach, I know she will never break my heart.

'Okay, canim. I'll count to five, in the name of the Hidden and their superiors.' Munu reaches for my left hand. I open it, gazing at the three scars in my palm, now joined by a fourth – the deepest, a perfect circle. A dot, as if it marks an end.

I look at it, and I remind myself that I have no other chance left. *I have no one.*

Munu blows on the scar and a cool wind sweeps through me as if I'm made of dust. 'I weave you back to life,' I hear her say, and I am pushed and pulled, drawn and erased, torn and

Муну життя без почуттів — це остаточна перемога. Я мала б радіти, що позбудуся болю від розбитих сердець, коли прокляття втілить свій похмурий задум. Але як би я не старалася, я не можу позбутися гнітючого усвідомлення того, що я назавжди щось втрачаю.

— Я впораюся. Хоча сама в це не вірю, та й не здивуюся якщо Муну теж має сумніви.

— Відгородися від світу. Довіра до людей — помилка. Вони приносять лише біду, — вона дивиться на згасаючий ліхтар. Підтримуй у собі вогонь люті. Лютя не розіб'є тобі серце. Тримайся за свої образи, наче це твої щити. Спробуй перетворити все це горе на презирство.

— Досить, благаю. Я зараз не в тому стані, щоб вислуховувати нотації, які й так знаю напам'ять. У мене немає сил ні на грандіозні плани виживання, ні на роздуми про те, що робити після повернення. І мені точно не потрібно плекати образу на матір замість того, щоб просто її оплакувати, я і так надто часто це робила, поки вона була жива.

— Просто роби те, що мусиш, — благаю я голосом, сповненим розпачу. Поверни мене назад.

«Востанне», — думаю я. Мала б відчувати вдячність, але зараз я просто заціпеніла.

Муну ледь помітно киває. Попри її жорсткі методи, я знаю, що вона ніколи не розіб'є мені серце.

— Добре, серденько. Я порахую до п'яти, в ім'я Прихованих та їхніх покровителів. Муну бере мою ліву руку. Там три старих шрами і один новий — глибоке рівне коло. Крапка. Фінал.

Я дивлюся на це і знаю іншого шансу не буде. *Я зовсім одна.*

Муну дмухає на шрам, і крізь мене проноситься прохолодний вітер, наче я лише жменька порошу. Я повертаю тебе до життя, — долинає її голос, і в ритмі її рахунку мене кидає в різні

mended as she counts. ‘One, two, three —’

Death takes mere seconds in the world I left behind, and if there’s an audience to witness my misery, they always assume that I’ve simply fainted. This time, Fiona’s frown greets me as I regain consciousness.

‘I’m okay,’ I reassure her as I lift myself up. Not that she’s particularly concerned. She doesn’t make a big deal out of it. I guess it’s understandable, even for normal people, to faint upon hearing that your mother has died.

‘She was probably driving to see Ferit,’ Fiona says.

All I want is to curl up in bed and sleep.

But I can’t, as two police officers arrive soon after that.

I’ve been given a last chance at life, I tell myself as I perch on the sofa and answer their questions. I tune them out. I tune everything out.

Daphne is dead and I’m alive. But the world doesn’t care who is dead or alive. It keeps spinning and people carry on with their daily routines while I’m in my little cocoon, like an insect trapped in amber, suspended in time. It’s a period I can hardly describe. Grief draws a thin line between being awake and asleep.

Munu insists that I erase the word mum from my vocabulary to keep emotions in check. I follow her advice, though it does nothing to dull the grief. Mum or Daphne – her absence still aches the same.

Over the coming days, Daphne’s friends fill the house. I had no idea she knew so many people. There’s a lot of talk and no chance to pause, never mind if I’m ready to face being an orphan. I try to get used to the fact that Daphne will never step

боки, стирає в ніщо і зводить знову, шматує і зшиває до купи. Один, два, три...

У світі, який я залишила, смерть триває лічені секунди, і якщо хтось стає свідком моїх мук, то завжди думає, що я просто знепритомніла. Цього разу, щойно я прийшла до тями, мене зустрівло насуплене обличчя Фіони.

— Я в нормі, — заспокоюю я її, коли підводжуся на ноги. Не схоже, щоб вона сильно хвилювалася. Вона не надає цьому великого значення. Мабуть, це цілком природно навіть для звичайних людей знепритомніти, почувши про смерть матері.

— Напевно, вона їхала побачитися з Ферітом, — промовляє Фіона.

Все, чого я хочу, — це згорнутися калачиком у ліжку й заснути.

Але мені не судилося, бо невдовзі по тому з’являються двоє поліцейських.

«Мені дали останній шанс на життя», — кажу я собі, сидючи на дивані й відповідаючи на їхні запитання. Я ігнорую їх. Я ігнорую все навколо.

Дафна мертва, а я жива. Та світу байдуже до того, хто пішов, а хто залишився. Він крутиться собі далі, і кожен зайнятий щоденними справами, тоді як я застигла у власному коконі — мов комаха в бурштині, що випала з плину часу. Цей період важко описати словами. Скорбота розмиває межу між реальністю та сном.

Муну вимагає, щоб я назавжди забула слово «мама» задля власного спокою. Я роблю так, як вона каже, але розпач від того не меншає. Називай її мамою чи Дафною — порожнеча після неї болить так само сильно.

Найближчими днями будинок наповнюється друзями Дафни. Я й не здогадувалася, що вона знала стільки людей. Суцільний гомін, жодної можливості побути в тиші — і нікого не обходить, чи готова я визнати себе сиротою. Я намагаюся змиритися з тим, що

into this house again.

‘Poor darling,’ one friend says. I can’t pin a name to the face.

‘Here’s my number in case you need anything,’ says another.

Someone brings me a glass of milk, as if I’m a toddler. I can’t drink it. I cradle the glass in my hand and repeat Munu’s words. Shut yourself away. People can’t be trusted. And just like that, they become shadows, flickering lights and distant sobs.

And at the end of every day, when I’m finally alone in my bed again, I embrace the long, dreamless sleep like it’s death itself.

Later, a social worker arrives. A woman with a soft, round face who seems ready for a cup of tea and retirement. We take our seats at the kitchen table. It’s only after feeling her scrutinising gaze that I notice I’m still in my pyjamas. She asks me questions that prompt simple yes or no answers, leaving them teetering on the tip of my tongue. She offers information about foster care, explaining that I won’t have control over where I live until I’m eighteen and out of the system. She asks about my father first, then switches to other options. A grandparent, an uncle or distant cousin or even a contact number or address that may grant me one.

I excuse myself to make a hot drink, taking time to escape the inquiry and cool down. Other people’s family trees might stretch like the sprawling branches of ancient oaks, but Daphne and I were mere saplings, lacking even the fundamental roots. Our history, by Daphne’s account, was short but far from sweet.

My misfortune, it seems, started as soon as I latched onto

Дафни в цьому домі більше не буде.

— Бідолашна дитино, — каже якась подруга. Я ніяк не можу згадати її імені.

— Ось мій номер на випадок, якщо тобі щось знадобиться, — додає інша.

Хтось підносить мені склянку молока, наче я мала дитина. Я не можу його пити. Я лише стискаю склянку в руках і повторюю слова Муну: «Закрийся від усіх. Людям не можна довіряти». І раптом люди довкола перетворюються на тіні, на блимання світла й далекий плач.

І щовечора, коли я зрештою опиняюся наодинці у своєму ліжку, я впадаю в цей безкінечний сон без марень, ніби в саму смерть.

Пізніше з’являється соціальна працівниця — жінка з лагідним повним обличчям, якій би тільки чай пити та чекати на заслужений відпочинок. Ми сідаємо за кухонний стіл. Лише під її пильним поглядом я помічаю, що досі в піжамі. Її запитання потребують лише коротких відповідей, проте слова ніяк не злітають із моїх вуст. Жінка розповідає про прийомні сім’ї, пояснюючи, що я не зможу сама обирати, де жити, аж поки мені не виповниться вісімнадцять. Спершу вона запитує про батька, а потім переходить до інших родичів. Бабуся чи дідусь, дядько чи далекий родич... можливо, є бодай якийсь номер телефону чи адреса, що дозволили б мені хоч когось знайти.

Я перепрошую і йду на кухню поставити чайник, щоб бодай на хвилину втекти від цього допиту й трохи заспокоїтися. Родинні дерева інших людей можуть розростатися, наче гілля кремезних вікових дубів, та ми з Дафною були лише тендітними пагінцями, що не мали навіть коріння. Наша історія, за словами Дафни, була короткою і далеко не приємною.

Схоже, мої нещастя почалися ще тоді, коли я причепилася до

her uterus. Daphne hadn't planned on having a baby. Pregnant at the tender age of twenty-one, alone in the UK without any relatives, she shied away from modern medicine. She tried old wives' remedies instead, herbs and anything else she could find, but I proved to be a survivor. Which is tragicomic, considering how crap I've been at staying alive since the day I was born.

Fate must have rolled the dice then because, before Daphne could plot other ways to eradicate me, she lost her father in a car accident. Her mother was already long gone.

Her father's inheritance gave us a comfortable life, but money doesn't erase grief. Daphne was young, parentless and about to become a parent herself. And there I was, growing inside her every day, nurtured only by her pain and misery.

When Daphne finally pushed me out, I bestowed her some happiness. She wasn't on her own any more. She had a reason to keep going. And for a while, she loved me, and things were beautiful and normal.

Normal.

My poor, oblivious mother had no idea of the defects of my heart.

I used to believe my father would make an appearance one day, until I was old enough to realise that he wouldn't. He was a man who briefly entered Daphne's life one night and vanished by morning, leaving no name behind. Eventually, I let go of the idea of him like releasing a balloon into the sky. Men seem programmed to discard Mum, though a part of me wonders if this one might have returned, had he known of my existence.

I shake my head to dispel the fog in my mind, and finally return to my seat across from the social worker, carrying a tray of tea and biscuits.

'Did both of your mother's parents pass away?' The

її матки. Дафна не планувала дитину. Завагітнівши у свої юні двадцять один і залишившись у Британії зовсім одна, без жодної рідні, вона цуралася сучасної медицини. Натомість випробовувала всякі бабські методи: трави та все інше, що підверталось під руку, але я виявилася живучою. І це справжня трагікомедія, якщо зважити, як кепсько мені вдавалося «триматися за життя» від самого дня народження.

Схоже, доля тоді вирішила кинути карти по-своєму: поки Дафна вигадувала нові способи, як мене здихатися, її батько загинув в автокатастрофі, а матері ж на той час уже давно не було серед живих.

Гроші її батька гарантували нам комфорт, та вони не здатні стерти скорботу. Дафна була зовсім юною, круглою сиротою, яка от-от мала сама стати матір'ю. А я тим часом щодня росла всередині неї, живлячись лише її болем та горем.

Коли Дафна нарешті виштовхнула мене у цей світ, я подарувала їй дрібку щастя. Вона більше не була одна. Тепер вона мала заради кого жити. Якийсь час вона мене справді любила, і все навколо було прекрасним і нормальним.

Нормальним.

Моя бідолашна, наївна матір і гадки не мала про вади мого серця.

Я чекала на батька, поки не стала дорослою і не зрозуміла він не прийде. Він був чоловіком, що лише на одну ніч зазирнув у її життя й зник до ранку, не залишивши навіть імені. Зрештою я відпустила думку про нього, наче повітряну кульку в небо. Чоловіки ніби заздалегідь приречені кидати маму, хоча частинка мене гадає: а раптом цей би лишився, якби знав, що я є?

Я трушу головою, щоб прогнати туман у думках, і нарешті повертаюся на своє місце навпроти соцпрацівниці, тримаючи тацю з чаєм та печивом.

— Обоє батьків вашої матері померли? Коли я подаю жінці

woman forces a smile when I pass her a cup of tea.

I nod. There aren't even any photographs to testify to the existence of my long-gone grandparents.

My father believed in mourning with dignity, in honouring the deceased and ourselves, Daphne would say when I enquired about the absence of family mementos. When my mother died, Papa removed all her photos, because he couldn't bear looking at them. The people we lose should remain in our memories, not in family albums. Certainly not on the walls as decoration.

But now isn't the time to dwell on Daphne's principles or the lack of keepsakes.

'What about a distant relative your mother might have mentioned?' The woman's fingers curl around the mug, her signet ring missing a stone. 'Do any names spring to mind?'

A name . . . I think hard. There's one. But it doesn't even have a face attached to it.

I pick up a chocolate digestive, lost in my thoughts, drifting to the name that never truly belonged to anyone. Two years ago, after Ferit left us for good, Daphne dissolved into herself, as if her tears were laced with poison. I remember her doe eyes, her laboured breathing and the way she curled up in bed, seeking solace as I tried to offer comfort. I took care of her cleaning, feeding and dressing her, ensuring she woke each morning. That she still lived. There's a specific kind of terror in going to bed with the uncertainty that your mother might choke on her own vomit during the night. Perhaps that's why I didn't make a big deal of her calling me a name that wasn't my own.

'Iris,' Daphne said in the dim light of our joint heartbreak. 'Why do you hate me so much? Iris. Why do you still haunt me?' She would sob, and then plead for forgiveness. Sometimes, she'd lapse into Turkish, the meaning of her words deserting me.

'Who's Iris, Mum?' I asked a few weeks later, but she dismissed me with a wave. This Iris must have been a lost friend,

чашку чаю, вона змушено всміхається.

Я киваю. Не лишилося навіть фотографій, які б засвідчили, що мої давно померлі бабуся й дідусь взагалі існували.

Дафна казала, ніби її батько вірив у шляхетну жалобу у повагу до мертвих і до самих себе — так вона пояснювала відсутність пам'ятних дрібничок. Після смерті мами, тато позбувся всіх фотографій, бо йому було надто боляче на них дивитися. Ті, хто пішов від нас, повинні жити в серці, а не в альбомах. І тим паче не висіти на стінах для декору.

Але зараз не час зациклюватися на принципах Дафни чи відсутності пам'ятних речей.

— Може, була якась далека рідня, про яку згадувала мати? — пальці жінки стиснули горнятко, на її персні бракувало одного камінця. Можливо, якісь імена спадають на думку?

Якесь ім'я... Я намагаюся згадати бодай щось. Та перед очима не постає жодного обличчя.

Я беру шоколадне печиво, занурена в думки про ім'я, яке насправді нікому не належало. Після того, як Феріт кинув нас два роки тому, Дафна зламалася. Її ніби отруювало власне горе. Я пам'ятаю її нажахані очі, важке дихання і те, як вона згорталася калачиком у ліжку, шукаючи спокою, поки я намагалася її втішити. Я дбала про неї: прибирала, годувала, одягала й стежила, щоб вона щоранку прокидалася. Аби вона жила. Страшно лягати спати, коли боїшся, що вночі мати задихнеться від власної нудоти. Тож яка різниця, як вона мене називала? Якесь чуже ім'я було найменшою з проблем.

— Іріс, — промовляла Дафна крізь темряву нашої розбитої долі. За що ти так мене ненавидиш? Чому ти досі переслідуєш мене? Вона ридала, а потім благала про прощення. Часом вона переходила на турецьку, і тоді я переставала її розуміти.

— Хто така Іріс, мамо? — запитала я через якийсь час, але вона мовчки відмахнулася, даючи зрозуміти, що розмову закінчено.

I concluded. After all, everyone eventually abandoned Daphne, unable to tolerate the chaos she served up. I was the only constant. The one she left behind.

‘Well, do you remember anything?’ The social worker takes a sip of tea, sensing hope in my hesitation.

‘No.’ I shake my head. There’s no Iris. There’s no use in remembering. I drop three spoonfuls of sugar into my cup and create a whirlpool. ‘There’s no one,’ I say for what feels like the millionth time.

Finally, the social worker resolves that I can remain at home under the supervision of Fiona, while they figure out the next steps for dealing with a seventeen-year-old who’s suddenly all alone in the world.

Later that evening, in my room, Munu reassures me. ‘This is good,’ she says. ‘Fiona wouldn’t pour a glass of water on you if you caught fire. She’ll leave you alone. June’s almost over. School’s finishing for the year, you can take it easy for a couple more weeks. Then it’ll only be five months till you turn eighteen.’

Mum’s painting of Istanbul stares back at me from the wall – a tower rising from the sea, encircled by gulls. My favourite. It’s strange that she’s gone yet her brushstrokes remain. I tear my gaze away, forcing myself not to think of her.

Down in the quiet street, the neighbours’ bins stand like guards under the amber lamp-posts, with a bold fox weaving between. I absent-mindedly trace the newest scar on my palm, and wonder if it will ever stop hurting this much.

Soon, Daphne’s existence dwindles into paperwork. Her life fits into a slender folder which I keep near a window in her bedroom. Days blur into each other. I’m trapped in what feels like an endless Sunday afternoon curled up on the sofa, drowning in grief while *Friends* plays on repeat.

I keep asking myself why I was dealt so much bad luck.

«Мабуть, якась колишня подруга», — подумала я. Зрештою, від Дафни всі відверталися, бо не витримували вічного хаосу в її житті. Незмінною лишалася тільки я. Та, про кого вона забула.

— Ну то що, пригадуєте бодай щось? — соціальна працівниця робить ковток чаю, вловивши надію в моєму мовчанні.

— Ні, — я заперечно хитаю головою. Немає ніякої Іріс. Я кидаю три ложки цукру в чашку і так калатаю ложкою, що вода всередині аж шумить. Нікого немає, — кажу я вже чи не вмільйонне.

Зрештою, соцпрацівниця вирішує, що я можу залишитися вдома під наглядом Фіони, поки вони визначатимуться з подальшими кроками стосовно сімнадцятирічної дівчини, яка в одну мить залишилася зовсім одна у цілому світі.

Того вечора у мене в кімнаті Муну запевняє все не так погано. Навіть добре, що так сталося, — каже вона. Фіона б і пальцем не поворухнула, якби ти горіла живцем, тож вона просто дасть тобі спокій. Червень от-от закінчиться. Школа позаду, тож можна байдикувати пару тижнів. А далі лише п’ять місяців, і ти повнолітня.

Мамина картина зі Стамбулом ніби дивиться на мене зі стіни вежа у морській піні та чайки в небі. Моя улюблена. Дивно, що її самої вже немає, а її рука досі відчувається в цих мазках. Я відвертаюся, змушуючи себе не згадувати про неї.

На тихій вулиці, під бурштиновим світлом ліхтарів, рядами стоять сміттєві баки, ніби вартові, а між ними зухвало прослизає лисиця. Я задумливо торкаюся нового шраму на долоні, міркуючи, чи вщухне колись цей біль.

Скоро все, що лишилося від Дафни, перетворилося на стос документів. Її життя втиснулося в тонку папку, що лежить біля вікна в її кімнаті. Час утратив лік. Я ніби опинилася в пастці вічного недільного дня лежу на дивані, захлинаючись болем, поки по телевізору по колу крутять серіали.

Я не втомлююся думати, чому мені так не щастить. Це ж не

It's not as if I can walk into a GP's office and ask why I was born with a curse. I've pressed Munu for answers, but, as usual, she doesn't know anything.

'Fate is a friend to some and a foe to others,' she says. 'We can't choose how we're born, so stop worrying about it.'

Perhaps she's right. Obsessing over it engulfs me in helplessness, amplifying my self-pity and the gnawing uncertainty of the months ahead.

On the day of the funeral, I'm alone, steeling myself in the unfamiliar silence of the house. I navigate my way to the kitchen to splash cold water on my face, staring at the porcelain washbasin. When my fingers finally slip from the sink's cold edge, I realise how hard I've been clutching on to it.

In the back garden, the wind slaps the branches of the fig tree. I wait for the raindrops to appear on the window as I fetch a bowl, pour a few glugs of milk and toss in my Rice Krispies, but the rain doesn't come. I perch on a chair with the bowl, a spoon and no appetite. Perhaps I've become like Daphne, who could go hours without a morsel passing her lips.

What if I cry today? I've already failed the second rule, and I'm fucked if I break the first. *No tears shall fall*. Another heartbreak may be unavoidable if I let the tears come. And that will be the end of me.

I fiddle with my evil-eye pendant, a keepsake Daphne gifted me when I was old enough to be trusted with it. An evil eye is meant to shield you from harm, perhaps that's why Munu designated it as our link. The gold necklace, endowed with the power to summon her, bridges the gap between us. When I hold it and whisper her name, Munu arrives – if she can. Though in recent years, her visits have become less and less frequent.

'You don't need me as much any more,' Munu says when

та проблема, з якою звертаються до терапевта: мовляв, чому я з'явилася на світ проклятою? Я намагалася витягнути бодай якісь відповіді з Муну, але вона, як завжди, розводить руками.

— Доля комусь друг, а комусь ворог, — каже вона. Ми не обираємо, якими нам народжуватися, тож годі про це думати.

Можливо, вона й права. Нав'язливі думки поглинають мене, залишаючи сам на сам із безсиллям, саможалем та болісною непевністю щодо майбутнього.

У день похорону я залишаюся наодинці з собою, намагаючись опанувати себе в незвичній тиші порожнього дому. Я йду на кухню, щоб вмитися холодною водою, і завмираю, дивлячись на порцелянову раковину. Коли мої пальці нарешті відпускають холодний край, я усвідомлюю, як міцно я в нього вчепилася.

За домом у саду вітер гамселиць по гілках інжиру. Поки готую собі пластівці з молоком, усе поглядаю на вікно чи не піде дощ, але небо мовчить. Так і сиджу над тією мискою, а в горло нічого не лізе. Мабуть, стаю схожою на Дафну: вона могла цілий день проходити, й шматка хліба не з'ївши.

А що, як я сьогодні розплачуся? Я вже порушила друге правило, і мені кінець, якщо порушу ще й перше. *Жодних сліз*. Якщо дам волю сльозам, чергового розбитого серця не уникнути. І це мене остаточно доб'є.

Я кручу в руках свій кулон, дарунок від Дафни, який вона вручила мені, коли я стала достатньо свідомою для такої відповідальності. «Сине око» має захищати від лиха; певно, тому Муну й обрала його сполучною ниткою між нами. Золотий ланцюжок, наділений силою прикликати її, долає будь-яку відстань. Варто мені стиснути його й прошепотіти її ім'я, і Муну приходить якщо має змогу. Хоча останніми роками її відвідини стають дедалі рідшими.

— Ти вже не так сильно мене потребуєш, як колись, — каже

I complain about how little time we spend together nowadays. ‘And I have so much to do,’ she protests. ‘Escorting the people who don’t want to die to the Otherside, including the difficult ones who can’t believe they’re dead. Then there are the almost-extinct animals I have to help protect.’ She rolls her eyes. ‘Who really cares if there’s one less poisonous frog in the world?’

Her bosses do, though, whoever they are. Munu is forbidden from discussing them, yet it’s clear that she cannot shirk her obligations. But she promised she’d be at the funeral today.

On the counter, my phone blips with a notification.
Dropped Dotty to the nursery, OMW. Fiona.

Of course. Who else could it be? I have no friends. No family.

I push it away and bin the contents of my bowl.

Above the pedal bin hangs a small frame capturing the Istanbul skyline from the sea. Daphne never returned to her homeland; instead, she poured her nostalgia into her paintings. She sold some online and decorated our walls with the others. As a child, I would sit in her studio, listening intently as she painted and spun tales of Istanbul: a queen of snakes in a dungeon, a maiden trapped in a tower, and men who slumbered in an enchanted cave for centuries. She repeated these stories until I grew older, and then she ceased looking at my face, as though unable to bear the sight of me.

My toes curl on the stone floor. The shadow of our fig tree lays across the white tiles like an old, unhealed wound. ‘Fig trees bring misfortune.’ Daphne’s voice is carried on the rustling wind. ‘The djinni sleep beneath it. In Istanbul, no one keeps one near their house.’

The culprit of all our misfortunes dances in the breeze, oblivious to my anguish. Daphne should’ve felled it, and perhaps

Муну, коли я починаю жалітися, що ми тепер майже не бачимося. А в мене роботи по горло, — обурюється вона. Треба супроводжувати на той бік тих, хто ніяк не хоче помирати, і тих тяжких, що до останнього не вірять у власну смерть. До того ж, треба опікуватися вимираючими видами тварин. — вона скептично заковує очі. Ну кому справді є діло до того, що на світі поменшає на одну отруйну жабу?

А от її господарям не байдуже, ким би ті не були. Муну заборонено навіть заїкатися про них, та очевидно, що відкритися від роботи вона не може. Та все ж вона дала слово, що буде сьогодні на похороні.

На телефон прийшло повідомлення: «Мала вже в дитсадку, буду за хвилину. Фіона».

Звісна річ. Хто б ще це міг бути? Ні друзів, ні рідних у мене немає.

Я відкладаю телефон і згрібаю недоїдки в сміття.

Над відром для сміття висить невелика рамка з краєвидом Стамбула з боку моря. Дафна так і не повернулася на батьківщину, натомість усю свою тугу за домом вона вилила на полотна. Частину робіт продавала в мережі, а рештою прикрашала наші стіни. Малою я годинами сиділа в її майстерні й затамувавши подих слухала небилиці про Стамбул, про зміїну царівну в підземеллі, про дівчину замкнену у вежі, та про легінів, що століттями спали в зачарованій печері. Вона повторювала це з року в рік, а коли я подорослішала перестала дивитися на мене, наче сама моя присутність була для неї тортурами.

Я впиваюся пальцями в кам’яну підлогу. Тінь від інжиру розтягнулася по білій підлозі, ніби застарілий, незалікований шрам. «Інжир приносить нещастя», — голос Дафни долинає разом із шелестом вітру. «Там ховаються злі духи. У Стамбулі ніхто не садить його коло дому».

Винуватець усіх наших бід безтурботно гойдається на вітрі, байдужий до мого розпачу. Дафні варто було б його зрубати,

our bad luck would have been over.

She should've known better.

In stark contrast to her turbulent life, Daphne's funeral is an eventless affair. No drunk cheers, no tempestuous ex-lovers causing chaos or puking among the ivy-covered tombstones. No weeping, no sobs. Certainly not mine.

The service takes place in the pointy church a mile from our middle class street in Cambridge. I stand amid the graves in the sprawling, untamed cemetery, wearing a black velvet dress that gives me an itchy neck.

'Sare-eh.' Fiona leans over as we wait for the pallbearers to bear the coffin from the church. I've never been a people person, but I swear every time she calls my name like that, it's as if one hundred abandoned kittens are simultaneously scratching a blackboard. Imagine being told your mother had passed away by that voice. She places her hand on my shoulder and I recoil from her touch. 'Don't hunch, darling. Chin up.'

'Don't hold back your tears, sweetie,' another woman, whose name I can't remember, advises me.

Tears are a gift of vulnerability for those who can afford it, but I can't let myself plummet into sorrow. I have to be strong. Still, it's hard among this crowd: the selfish ex-boyfriends who used Daphne like an emotional and on rare occasions, physical – punchbag, the neighbours and friends who assumed we were doing okay because we had money. It's hard to watch them pretending they're sad. They didn't care about her when she was alive – why would they now?

My heart flutters, a delicate warning. I have one chance left and I can't blow it. I need to go numb, feel nothing. I want to close my eyes and ears until this ceremony ends. Instinctively, I clasp my pendant. The metal is cold but comforting inside my palm as I wonder why Munu still hasn't shown up. I can try to summon her, signalling my need, but instead, I concentrate on

можливо, тоді б і наше лихо скінчилося.

І де ж був її розум?

Попри все її неспокійне життя, Дафну проводили в останню путь без зайвого галасу. Жодних п'яних тостів, жодних несамовитих колишніх, що галасували б посеред занедбаних могил. Ані сліз, ані схлипів. Тим паче моїх.

Відспівують її в тій шпильастій церкві неподалік від нашої космічно дорогої вулиці. Я стою посеред хащ старого цвинтаря в чорній сукні з оксамиту, що неприємно лоскоче шию.

— Са-а-а-ронько... — Фіона нахилиється ближче. Ми саме чекаємо, поки винесуть домовину. Ладнати з людьми не мій коник, та чесне слово від її голосу всередині все перевертається, наче хтось виделкою по тарілці скрегоче. Тільки уявіть, як це почути звістку про смерть матері отаким голосом. Вона кладе руку мені на плече, і я здригаюся від її дотику. Не сутулься, люба. Вище носа.

— Поплач, дитино, легше стане, — каже якась жіночка. Я навіть імені її не пам'ятаю.

Сльози — це розкіш для тих, хто може дозволити собі слабкість. А я не можу дозволити собі каменем упасти в цю прірву розпачу. Мушу бути скелею. Але як же нудить від цього натовпу: егоїстичних колишніх, які використовували Дафну як емоційну, а іноді й фізичну боксерську грушу; сусідів та «друзів», які думали, що в нас усе ок, бо ми мали бабло. Тошно дивитися, як вони ламають комедію і вдають сум. Їм було начхати на неї, поки вона була жива — то якого біса вони приперлися тепер?

Серце завмирає, наче чує біду. У мене лишився останній шанс, і я не можу його прогавити. Треба вимкнути емоції, нічого не відчувати. Замкнутися від усього світу, поки це не скінчиться. Рука мимоволі стискає кулон. Холодний метал приносить спокій. Я могла б її прикликати, подати сигнал, але замість цього думаю, як вона здивується, що я сама дала собі раду з цим похороном. Я

how proud she'll be when she learns how I handled the funeral on my own, and let it drop from my fingers.

I slip my hand into my jacket pocket to fish out a fruit bonbon. The plastic crinkles as I unwrap it, attracting disapproving glances, and Daphne's friends shake their heads with contempt when I offer them one. I have an increasing suspicion that these people kept Mum close to make them feel better about themselves. I bet they sank to their knees to chant Hail Marys after meeting Daphne, grateful they weren't losing at life as disastrously as she was.

'Can you not wait until the service ends to eat?' one asks.

'It's almost noon.' I look up at the sky hanging over us, without a hint of blue in the expanse. Not for the first time in my life – or even in the past week – I wonder what the Otherside is like. Did my mother visit an Inbetween, like I do? Munu says she doesn't know, swearing she hasn't seen Daphne. I have no clue if she is up there, if she's sober, or if she knows how much anger and devastation she left me with. Still, I like to imagine someone guiding her safely to peace, unable to bear another scenario. Knowing Daphne, she's probably nodding off in heaven at this hour. I bet the wine up there is top shelf. I snort at the thought. Masking my pain with humour is the only way I can survive today.

I hear a passive-aggressive murmur about manners, then someone calls my name from behind.

'Sare.' The foreign, resonant voice of a man, and he says my name exactly as Daphne did. 'Sare?'

I crush the sweet between my teeth as I turn to look at the stranger, and the waft of lemon and sugar works like a pacifier. He is tall and slender, his age difficult to pin down, though he seems over sixty. Under a blazer, he wears a waistcoat, jeans and leather boots. His face is cleanly shaved, grey hair tied back in a ponytail, and he peers at me over wire-framed glasses. Shock registers in his expression as our eyes meet,

відпускаю кулон.

Я нишпоркаю в кишені, шукаючи льодяник. Шурхіт обгортки викликає шквал осуду, а друзі Дафни презирливо фиркають, коли я пропоную їм пригоститися. Певно, вони дружили з мамою, аби не почуватися нікчемами. Б'юся об заклад, вони молилися до сьомого поту, ледь порошавшись із нею аби лиш подякувати небу, що вони не такі невдахи, як вона.

— Не могла потерпіти, поки відспівають? Скоро вже полудень — бурчить хтось.

Я дивлюся на небо, що нависло над нами воно сіре й важке, без жодного просвітку. Вже вкотре за тиждень я задумуюся, що там, на тому світі? Чи бувала мама у міжсвітті, як я? Муну клянеться, що Дафни не бачила. Хтозна, чи вона там тямить щось, чи бачить, як мене випалоє біль і гнів. Але я вперто уявляю, як її безпечно ведуть до раю іншого сценарію я просто не витримаю. Знаючи Дафну, вона вже десь у раю дає хропака. І вино в тому раю явно не з дешевих. Я сміюся. Сьогодні я виживаю лише завдяки клятому гумору.

До моїх вух долинає жовчне бурчання про виховання, аж раптом хтось з-за спини вигукує моє ім'я.

— Са-а-а-ронько... — Чоловічий голос, низький і наповнений, ніби відлуння в порожній залі. Він вимовив моє ім'я точнісінько так, як це робила Дафна.

Я розкушую льодяник, обертаючись до незнайомця. Смак лимонна діє на мене, наче пустушка на немовля. Чоловік високий і тонкий як тріска, вік одразу й не вгадаєш, десь під сімдесят. Одягнений стильно, жилетка та джинси такий собі європейський шик. Обличчя гладко виголене, сиве волосся стягнуте ззаду у хвіст. Тільки-но ми зустрілися очима, як його обличчя перекошило від

and for a moment we're two circling swordsmen, our weapons testing the air between us, each waiting for their opponent to strike.

I initiate the attack. 'Do I know you?'

'No – excuse me.' He detaches himself from a group of women to approach me. It's then that I notice his walking stick. 'We've never met.'

'Sorry, who are you?' I can't eliminate the possibility of him being an ex-boyfriend, even though he looks far too old for Daphne.

'I—' His gaze drops to where our feet point at each other. 'I'm your grandfather.'

I step back, and the sugary taste of the fruit bonbon sours in my mouth. My heart races, pulsing in my throat. Once I was mature enough to ask questions, my curiosity about Daphne's past was insatiable, but it hadn't taken long to drain my mother of the facts. And I knew without doubt that the reason she won a battle against the Home Office to remain in the UK had been the loss of her father right before I was born.

'I stayed because of you,' she used to say.

'You can't be,' I respond at last.

подиву. Ми нагадуємо двох суперників у мовчазному герці, що ходять колами й вивіряють відстань, аби не схибити, коли настане мить для удару.

— Ми знайомі? - я першою завдаю удару.

— Ні... перепрошую, — він залишає групу жінок і підходить ближче. Тільки зараз я помічаю палицю в його руці. Ми ніколи не бачилися.

— Вибачте, але хто ви? — Я не виключаю, що він один із її колишніх, хоча як на смак Дафни, він уже зовсім пісок сипле.

— Я... — він дивляться на наші туфлі, що стоять носок до носка. Я твій дідусь.

Я відступаю на крок, і солодкий смак льодяника в роті стає гірким. Серце калатає, пульсуючи десь аж у горлі. Коли я підросла, то почала допитуватися про мамине минуле, поки не витягла з неї геть усе. Я точно знала, що вона отримала дозвіл на проживання в Британії лише тому, що втратила батька перед самими пологами.

«Я не поїхала лише заради тебе», — казала вона.

— Та ні, це якась помилка, — врешті видавлюю я.

Chapter 2. Lexico-grammatical and stylistic peculiarities of translating O. Ceren's *The Book of Heartbreak*

2.1. Genre and thematic characteristic of O. Ceren's *The Book of Heartbreak*

In order to analyze the translation strategies in O. Ceren's novel *The Book of Heartbreak*, we first need to determine the work's genre and its main stylistic features. O. Ceren's work demonstrates the multifaceted nature of its genre structure, a characteristic of contemporary literature, which is marked by an active blending of genres. The work belongs to the *young adult YA* fiction segment; however, its internal structure demonstrates the genre's multifaceted nature, combining elements of psychological drama, family saga and magical realism. This combination determines the choice of lexical and grammatical means and creates a specific emotional backdrop to be reconstructed in the target language.

The text's primary genre characteristic is its classification as a coming-of-age story. According to Roberta S. Trites' research, *YA* literature is defined primarily by the protagonist's development within social and psychological frameworks. The researcher emphasizes that the process of development is inextricably linked to the experience of interacting with authority in this genre, as teenagers "must learn to navigate the many institutions that shape them: school, government, religion, identity politics, family, and so on" (Trites 2000, p. 10). This determines the narrative's anthropocentric orientation, with the central focus on the teenager's subjective experience. As Michael Cart (2010) points out, the very concept of *young adult* remained vague and amorphous for a long time, as it was only at the beginning of the 20th century that society began to distinguish adolescence as a distinct stage between childhood and adulthood (Cart, 2010, p. 15). From the perspective of translation studies, this historical and psychological context requires reproducing the heroine's distinctive idiolect, which combines adolescent spontaneity, emotional volatility and the search for identity within this "intermediate" state. At the same time, the difficulty of such a recreation is compounded by the fact that, in contemporary literature for teenagers, psychological depth is conveyed not only through dialogue or actions, but also through specific narrative strategies.

This approach is central to O. Ceren's creative style, whose writing is characterized by a high concentration of metaphors with physiological roots. In her works, emotions are not merely described but "materialize" through bodily sensations, rendering her prose exceptionally kinesthetic. According to Karen Coats research, this strategy allows the author to bridge the gap between sensory experience and linguistic expression (Coats, 2018, p. 127). The researcher emphasizes that in young adult literature, an "internal shift" occurs: metaphors become a means of transition from external experience to internal, where psychological qualities are expressed through sensory attributes (Coats, 2018, p. 128).

In O. Ceren's idiolect, this "internal shift" is closely linked to the elements of magical realism. As Kimberly Reynolds (2011) points out, the use of magical realism and complex metaphorical constructs in contemporary *YA* fiction is not merely a decorative element but an effective means of externalizing the protagonist's inner conflicts and psychological trauma. For instance, in the novel, the physiological metaphor of a "broken heart" transcends its linguistic boundaries and transforms into a magical determinant that influences the fate of the characters. According to Reynolds, addressing such distressing themes as depression or loneliness within a magical realist narrative is often more effective than purely realistic description, as it allows for a deeper exploration of the character's "distorted internal logics" (Reynolds, 2011, pp. 69-72). Consequently, the stylistic dominant of Ceren's prose lies in the organic combination of the mystical with the mundane. In translation, the primary challenge is to maintain this balance, ensuring that the "magical terminology" retains its psychological persuasiveness while preserving the original kinesthetic resonance of the text.

One of the work's key stylistic features is its intense emotionality. The text is saturated with vocabulary denoting inner states, reflections and sensory perceptions. O. Ceren skillfully

employs the devices of expressive syntax: fragmentation, ellipsis and rhetorical questions, which mimic lively spoken language at moments of intense emotional excitement. The use of short, fragmented sentences creates an effect of "shortness of breath" or anxiety, which is characteristic of YA literature, where emotions often take precedence over events. Such syntax dramatizes the build-up of terror by capturing individual impressions passing through the character's mind in a logical progression (Leech & Short, 2007, p.177). In O. Ceren's novel, this technique allows the state of a teenager whose cognitive focus narrows under stress to be recreated. Reproducing such constructions in translation requires preserving this fragmentary rhythmic melody of the phrase, since any syntactic complication (for example, combining simple sentences into complex ones) will lead to a dissipation of the text's pragmatic force and a loss of the effect of the reader's immediate presence in the moment of experiencing the trauma.

The second dominant feature of O. Ceren's idiolect is the strategic use of metaphors in everyday contexts, which often operate on the borderline between irony and social satire. The author's stylistic manner is marked by the synergy of hyperbole and evaluative metaphors, which emphasize the protagonist's detached and critical view of her surroundings. In particular, social interactions and emotional tension within the family circle are often articulated through atypical lexical domains, such as economic or technical discourse. This narrative structure requires the translator not merely to achieve formal equivalence but to engage in deep pragmatic adaptation. According to Ernst-August Gutt, within his cognitive theory of relevance, the translator's task is to ensure that the target reader can follow the same interpretive path and decode the "communicative cues" as the primary recipient (Gutt, 2000, p. 164). This is particularly important when rendering sarcasm and complex linguistic nuances, where a literal translation can undermine the author's intent.

The third dominant feature of O. Ceren's idiolect is an emphasis on sensory details, which manifest themselves through descriptions of physical reactions to the surrounding environment. This "physicality" of style, in which external conditions (temperature, lighting) are closely linked to the heroine's inner state, aligns with Susanna Keen's concept of narrative empathy (2007). The researcher points out that modern 21st-century literary writing techniques increasingly rely on the principle of "empathetic feeling with" (empathizing alongside the character), which replaces traditional Victorian sympathy. According to Keen, the description of somatic states and physical sensations allows the reader to undergo a "vicarious experience", the indirect experience of the characters' lives through identification with their bodily reactions (Keen, 2007, p. 83). This creates a "mirror" effect of engagement, where a physical sensation (such as shivering from the cold) becomes the key to the reader's understanding of the character's emotional state.

In conclusion, O. Ceren's idiolect in the novel *The Book of Heartbreak* is defined by the synergy of the coming-of-age genre, ironic metaphorization and an emphasis on sensory details, which require the employment of a comprehensive pragmatic adaptation and extensive use of modulation in translation. The choice of these strategies is dictated by the need to accurately reproduce the author's sarcasm, preserve the emotional depth of the narrative and convey the protagonist's physical sensations in a way understandable to the Ukrainian reader. This approach ensures that through the strategy of domestication, the author's imagery is rendered into a form that aligns with the Ukrainian reader's cultural and emotional associations. Consequently, the protagonist's specific worldview becomes cognitively accessible to the target audience while the artistic integrity and aesthetic value of the original work remain strictly preserved. A detailed analysis of the practical implementation of the above-mentioned techniques, with specific examples will be presented in subsection 2.3.

2.2. Theoretical foundations of rendering lexico-grammatical and stylistic features of young adult fiction

The theoretical foundation of our study is the communicative-functional approach, which views translation not as a static comparison of linguistic signs but as a dynamic process of

conveying meaning and emotion. One of the founders of this approach is Eugene Nida, who revolutionized translation studies by introducing the concept of dynamic equivalence. According to his theory, the main criterion for a successful translation is not the formal identity of words or grammatical structures but the identity of the recipient's response. Translation consists of reproducing, in the recipient's language, the closest natural equivalent of the source message, first and foremost in terms of content and then in terms of style (Nida & Taber, 2003, p. 12). In the context of our analysis of O. Ceren's novel *The Book of Heartbreak*, this statement takes on particular significance: the translator does not simply replace English lexemes with Ukrainian ones but strives to reproduce the very same emotional shock, ironic distance or psychological tension felt by the English-speaking reader of the original.

This approach continues logically in the works of Peter Newmark, who elaborated on translation methods by distinguishing between the semantic and communicative aspects. Communicative translation seeks to reproduce the precise contextual meaning of the original so that the content and language are entirely acceptable and comprehensible to the reader (Newmark, 1988, p. 41). In O. Ceren's novel, characterized by a high degree of subjectivity and intimacy, the communicative aspect takes precedence, as it allows specific metaphors and the author's neologisms to be adapted so they are not perceived as foreign elements in the Ukrainian text. At the same time, the researcher cautions against excessive simplification, emphasizing that the originality of the author's style must be preserved to the extent that it does not hinder comprehension. Thus, the combination of Eugene Nida's and Peter Newmark's ideas allows us to justify the application of the domestication strategy as a tool for pragmatic adaptation.

An essential step in deepening the theoretical framework is incorporating Mona Baker's concept of levels of equivalence. In her seminal work *In Other Words*, Baker highlights the complex nature of lexical meaning, singling out its expressive component. Expressive meaning cannot be verified for truth, as it reflects not objective reality but rather the speaker's subjective feelings or attitudes (Baker, 2018, p. 13). Baker illustrates this using the example of synonyms, where the difference lies solely in the emotional connotation. For O. Ceren's idiolect, where the choice of every word is guided by the desire to convey the subtlest nuances of a broken heart, this theory is key. It allows one to distinguish between propositional meaning and emotional intensity, which the translator is obliged to preserve even at the cost of altering the denotative meaning of a word.

A deep analysis of the aesthetic function of language in a literary work is crucial to understanding O. Ceren's idiosyncratic style. In this context, we turn to the works of the eminent Ukrainian scholar Roksolyana Zorivchak, who in her monograph *Reality and Translation* (1989) consistently defends the thesis of the inseparability of emotional and aesthetic information from the general semantics of the text. According to the scholar, the literary word is characterized by a synthesis of conceptual and sensory components (Zorivchak, 1989, p. 48). This means that the emotional impact of the text on the reader is not supplementary or optional it is integrated into the very structure of the linguistic units. The researcher emphasizes that when translating psychological prose, such as the novel *The Book of Heartbreak*, ignoring the emotional tone leads to a loss of the work's communicative value. Thus, reproducing the emotional and aesthetic potential of the original is not merely a stylistic preference but a prerequisite for achieving adequacy, which requires the translator to activate the recipient's background knowledge.

To systematize the practical solutions discussed in the following section, we draw on Viacheslav Karaban's (2004) comprehensive classification of translation transformations. Furthermore, we incorporate the functional approach of Lucía Molina and Amparo Hurtado Albir (2002), whose classification of translation techniques allows for a precise categorization of micro-level shifts. This integrated toolkit is supplemented by Viktor Koptlyov's (2003) work on stylistic adaptation and Olena Selivanova's (2012) cognitive-discursive framework. We argue that the translation of expressive devices in O. Ceren's novel is a process of conceptual modelling. In this context, the translator seeks to activate in the Ukrainian reader's mind

concepts and emotional states analogous to those intended by the author, thereby ensuring the pragmatic adequacy of the target text through the reconstruction of source conceptual structures.

Finally, the functional orientation of our translation is fully consistent with *skopos theory* (Reiss & Vermeer, 1984). According to this theoretical model, the dominant factor in any translation process is its purpose *skopos* which directly dictates the choice of strategies, methods, and specific techniques. This teleological approach shifts the emphasis from a purely linguistic comparison of texts to the functional adequacy of the final product within the target culture. In the case of O. Ceren's novel *The Book of Heartbreak*, the aim is to create a literary whole that will be perceived by the Ukrainian reader as a natural, aesthetically complete, and emotionally rich work.

Consequently, every translation decision from the selection of specific synonyms to the adaptation of complex metaphors is subordinated to the goal of providing the reader with a psychological experience that is linguistically and culturally accessible. This communicative-functional approach balances the source text's constraints with the expectations of the Ukrainian literary community, ensuring the translation's high artistic quality and fulfilment of its aesthetic mission. Therefore, the theoretical principles discussed above establish the methodological framework for the practical analysis in subsection 2.3, focused on the lexico-grammatical and stylistic features of O. Ceren's novel and the specific methods of their reproduction in order to achieve the pragmatic adequacy of translation.

2.3 Strategies and techniques employed in the translation of O. Ceren's *The Book of Heartbreak*

The practical implementation of this research is based on a multifaceted and comprehensive analysis of translation solutions aimed at reconstructing O. Ceren's unique emotional idiolect within the Ukrainian linguistic and cultural space. In this context, the subject of our study is the strategic toolkit of methods and techniques meticulously selected not only to overcome lexico-grammatical difficulties but also to ensure the pragmatic adequacy of the text.

According to the quantitative data derived from our translation (see Appendix A), a distinct hierarchy of translation techniques has emerged. It was established that the dominant methods were Modulation (37,6%), Variation (13,9%), Amplification (17,8%) and Linguistic amplification (9,9%). These empirical results indicate a deliberate and systematic orientation toward the strategy of domestication. As Lawrence Venuti (2008, p. 18) argues, the domestication strategy is designed to minimize the "foreignness" of the source text, creating a "fluent" translation that resonates deeply with the reader's internal cultural and emotional landscape.

From our perspective as the translator, this strategic choice was necessitated by the genre-specific requirements of young adult literature. Following Christiane Nord's ideas (1997), the intended function of the target text is the primary determinant for any translation decision. In the case of *The Book of Heartbreak*, the *skopos* was to evoke an immediate, visceral emotional response in a Ukrainian teenager, identical to that experienced by an English-speaking peer. Therefore, the high frequency of Modulation and Variation reflects our effort to prioritize the "spirit" of the narrative and its psychological resonance over formal linguistic symmetry. This approach ensures that the protagonist's voice, characterized by its vulnerability, irony and modern adolescent vernacular, remains authentic and accessible in the target language.

The first most significant transformation identified in our study is modulation (37,6%). Following the classification proposed by L. Molina and A. Hurtado Albir (2002), we define this technique as a shift in the cognitive category, point of view, or focus in relation to the source text. In our view, this procedure was essential for rendering the physiological roots and kinesthetic resonance of O. Ceren's style, where emotions materialize through bodily sensations (see subsection 2.1). We employed modulation to ensure the identity of the recipient's response and to capture the teenager's distorted internal world through sensory-focused shifts.

To illustrate this approach, let's consider the following example: **(1-s)** *'She's... dead?' I finally stutter. The idea that someone's life can be flicked off like a light switch – that your mum can vanish on a motorway in an instant – doesn't seem real* (Ceren 2025, p. 16). – **(1-t)** — *Вона... померла? — я ледве змогла вимовити ці слова, ніби вони застрягли в горлі. Усвідомлення того, що життя можна обірвати, як нитку, що мами не стало так, посеред дороги, за якусь секунду — здається нереальним.* In this example, modulation functions as a replacement of a "technical" image with a "living" one. In the source text, the author compares death to a *light switch*, which sounds somewhat mechanical. We shifted this perspective by using the imagery of a thread being cut. This approach helps convey the protagonist's emotional idiolect: for her, her mother's death is not merely a "power cut" but a painful severing of a bond. The «нитка життя» image is more intuitive for the Ukrainian reader; it evokes stronger emotions and a sense of how fragile human life truly is. Thus, we rendered not just the words, but the same profound despair that the character experienced in the original.

Regarding the phrase *I finally stutter*, modulation was used to emphasize the state of shock. Instead of a literal translation of the speech defect, we chose the phrase «я ледве змогла вимовити ці слова». This shifts the focus from the act of stuttering to the physical inability to speak due to terror. It makes the character's voice feel more authentic and alive, helping the reader feel her paralyzing grief.

Let us consider another example of modulation: **(2-s)** *But the earthquake rages on, breaking glass, splintering wood – telling me what I truly am. An orphan. A no one. The loneliest girl who ever walked the earth. It's too late to fight back or resist; too late to call for help. I hear the crack of my heart and fall to the floor like a ragdoll* (Ceren 2025, p. 17). – **(2-t)** *Та землетрус не вщухає. Б'є скло. Трощить дерево — і тицяє мене носом у правду. Я сирота. Я ніхто. Я найсамотніша душа на цій землі. Вже запізно битися, запізно кликати на допомогу. Моє серце розколюється навпіл, і я валюся з ніг, мов маріонетка з обрізаними нитками.* In this example, modulation is used to transform the neutral phrase *telling me what I truly am* into the more aggressive and idiomatic «тицяє мене носом у правду». This shift from a simple "statement of fact" to a "confrontational action" effectively conveys the character's feeling of being victimized by her circumstances.

Another illustrative instance of modulation in this example is the rendering of the phrase *the loneliest girl* as «найсамотніша душа». In this case, the translation involves a shift from a specific social and biological category (girl) to a broader existential and spiritual one (soul).

Finally, the modulation of the simile *like a ragdoll* into «мов маріонетка з обрізаними нитками» deepens the imagery of loss of control. While a *ragdoll* implies general limpness, the "cut strings" imagery creates a logical link back to the earlier *нитка життя* metaphor, reinforcing the theme of a severed connection and absolute helplessness within the protagonist's emotional idiolect.

Another sharp use of modulation can be seen in the rendering of the protagonist's self-reproach, where a general expression of failure is replaced with a much more vivid, idiomatic image: **(3-s)** *'Fine. I fucked up again, okay?' I whisper into the shadows, clinging to my anger, ready to rub it like a bulging blister until it bursts.* (Ceren 2025, p. 26). – **(3-t)** — *Ну й нехай. Я знову вляпалася по самі вуха, окей? — ледь чутно промовляю я в порожнечу, стискаючи в руках свій гнів. Я готова розтирати його, мов роздутий пухир, доки він не вибухне.* In this example, the phrase *fucked up* is modulated into the Ukrainian idiom «вляпалася по самі вуха». The shift occurs from a broad, vulgar verb of failure to a specific metaphorical state of being "deeply entangled" or "stuck" in a mess. This modulation is vital for the emotional idiolect because it adds a sense of helplessness and scale to her mistake.

The following case illustrates a shift in cognitive categories to maintain the visceral impact of the protagonist's irritation: **(4-s)** *'Sare-eh.' Fiona leans over as we wait for the pallbearers to bear the coffin from the church. I've never been a people person, but I swear every time she calls my name like that, it's as if one hundred abandoned kittens are simultaneously scratching a blackboard. Imagine being told your mother had passed away by*

that voice. She places her hand on my shoulder and I recoil from her touch. 'Don't hunch, darling. Chin up.' (Ceren 2025, p. 38). – (4-t) — *Са-а-а-ронько... — Фіона нахиляється ближче. Ми саме чекаємо, поки винесуть домовину. Ладнати з людьми не мій коник, та чесне слово від її голосу всередині все перевертається, наче хтось виделкою по тарілці скрегоче. Тільки уявіть, як це почути звістку про смерть матері отаким голосом. Вона кладе руку мені на плече, і я здригаюся від її дотику. Не сутулься, люба. Вище носа.* In this example, the rendering of *I've never been a people person* as «ладнати з людьми не мій коник» functions as a modulation of focus. According to Molina and Albir (2002), this technique allows for a change in point of view; here, the shift moves from a descriptive personal category (person) to a functional ability (skill or aptitude), which sounds more natural in the Ukrainian idiolect.

The most prominent use of modulation occurs in the translation of the "scratching" metaphor. Following the theoretical framework of Molina and Albir, the translators replaced the original imagery of *kittens scratching a blackboard* with «виделкою по тарілці скрегоче». This is a modulation of the cognitive category: the source text's metaphor is rooted in a specific Western educational trope, while the target text employs a more universal and physically evocative image for the Ukrainian audience. By shifting the perspective from the "cause" (kittens) to a more culturally immediate "irritant" (the fork), the translation successfully preserves the "sensory intensity" of the original. This ensures that the reader feels the same instinctive cringe as the protagonist, effectively recreating her emotional idiolect through a more resonant association.

In the following example, the translation strategy relies on the interplay of modulation and variation to depict the protagonist's distorted perception of reality and her emotional exhaustion: (5-s) *'She's gone,' Fiona repeats, her voice stilted like a robot on the brink of shutting down. That's when I spot the fissures appearing on the wall behind her* (Ceren 2025, p. 17). – (5-t) — *Її більше немає, — повторює Фіона, її голос лагає, наче в робота, який от-от вирубиться. Саме в цю мить я помічаю, як на стіні за її спиною з'являються тонкі тріщини.* The translation primarily utilizes the technique of variation to adapt the text's linguistic register for a contemporary youth audience. By replacing the neutral and somewhat formal terms *stilted* and *shutting down* with the slang equivalents «лагає» and «вирубиться», the translation aligns the protagonist's voice with a specific social dialect. This variation breathes life into the mechanical metaphor, ensuring that the "fractured" nature of the emotional idiolect feels natural and visceral. Instead of a literal or textbook comparison, the choice of modern, tech-oriented slang makes the character's speech stylistically authentic and grounded in the everyday vocabulary of the target reader.

In this example, the modulation of the phrase *She's gone* into «Її більше немає» is based on a shift in logical perspective: moving from an action to a state. Instead of describing the process of "leaving" or passing away as an event, the translation focuses on the result the physical and emotional absence of the person. This shift in point of view emphasizes the irreversibility of the loss and creates a sense of existential void, which is crucial for capturing the protagonist's emotional idiolect in a moment of shock.

In the following example, the translation also employs a combination of modulation and variation: (6-s) *Tears are a gift of vulnerability for those who can afford it, but I can't let myself plummet into sorrow. I have to be strong. Still, it's hard among this crowd: the selfish ex-boyfriends who used Daphne like an emotional and on rare occasions, physical – punchbag, the neighbours and friends who assumed we were doing okay because we had money. It's hard to watch them pretending they're sad. They didn't care about her when she was alive— why would they now?* (Ceren 2025, p. 38). – (6-t) *Сльози — це розкіш для тих, хто може дозволити собі слабкість. А я не можу дозволити собі каменем упасти в цю прірву розпачу. Мушу бути скелею. Але як же нудить від цього натовпу: егоїстичних колишніх, які використовували Дафну як емоційну, а іноді й фізичну боксерську грушу; сусідів та «друзів», які думали, що в нас усе ок, бо ми мали бабло. Тошно дивитися, як вони*

ламають комедію і вдають сум. Їм було начхати на неї, поки вона була жива — то якого біса вони приперлися тепер?

In this example, modulation is first used to transform the neutral *I have to be strong* into the metaphorical «мушу бути скелею». This shift from an abstract quality to a physical image of unyielding stone creates a powerful contrast with the earlier image of falling into an abyss, reinforcing the character's rigid emotional defence.

Furthermore, our use of variation is notably evident in the rendering of *we had money* as «ми мали бабло». By opting for the slang term «бабло» instead of the neutral гроші, we intentionally emphasize the protagonist's cynical and dismissive attitude toward her social circle. This choice reflects her perception of the neighbours and "friends" as superficial people who only valued her family for their wealth.

In this instance, the translation relies on the technique of variation to bridge the gap between a neutral description and the protagonist's raw emotional state. By replacing the polite and abstract phrase *it's hard* with the physiologically intense terms «нудить» and «тошно», the translation shifts the register from a formal observation to a colloquial, visceral outburst. This use of variation is highly characteristic of a teenager's expressive vocabulary, where emotional distress is often voiced through strong, informal language. Ultimately, this choice ensures the protagonist's disgust feels immediate and authentic, capturing the unfiltered nature of her idiolect for the target reader.

The second most prominent technique identified in our quantitative analysis is amplification (17,8%). Within the framework of O. Ceren's idiosyncretic style, we found this method essential for achieving what we defined in subsection 2.1 as sensory detail and physicality. Since the author relies on the reader's bodily involvement, amplification helped clarify the situational context and strengthen the somatic markers that might otherwise remain underdeveloped in the target language. Furthermore, we specifically utilized linguistic amplification (9,9%) to heighten the emotional register and stylistic intensity of the protagonist's idiolect. Unlike purely situational expansion, this type of amplification focuses on introducing additional linguistic elements such as expressive particles, idiomatic intensifiers or emphatic constructions that are absent in the source text but necessary in the target language to convey the character's internal pressure.

In the following case, linguistic amplification is used to intensify the protagonist's self-reproach and existential despair: (7-s) *She's gone. The words echo, circling me like vultures. She's gone. She's gone. She's gone. 'No!' I scream. 'Stop!' Sare, you fool. Did you really think you could win against the curse? What have I done? How did I trick myself into believing that I didn't love Mum? I never stopped caring about her. She is all I have* (Ceren 2025, p. 17). – (7-t) *Мами більше немає. Ці слова відлунують, кружляючи довкола мене, мов згряя хижких птахів. Її більше немає. Її більше немає. Її більше немає. — Ні! — кричу я, зупинись! Саро, ти така дурена. Ти справді думала, що зможеш перемогти прокляття? Що я накоїла? Як я могла обдурити себе, повіривши, що не люблю маму? Я ніколи не припиняла турбуватися про неї. Вона — усе, що у мене залишилося у цьому клятому світі.*

In this example, we employed linguistic amplification to heighten the emotional stakes. Adding the emphatic particle «ти така» transforms the neutral "you fool" into a poignant expression of self-loathing. Furthermore, expanding *She is all I have* into «усе, що у мене залишилося у цьому клятому світі» serves as an emotional anchor. This addition "thickens" the atmospheric resonance, ensuring the target reader feels the full weight of the character's isolation and bitterness in a way that aligns with her established idiolect.

In the following excerpt, the translation strategy relies on a synergy between semantic and linguistic amplification to reinforce the emotional weight of the protagonist's inner conflict: (8-s) *Tears are a gift of vulnerability for those who can afford it, but I can't let myself plummet into sorrow. I have to be strong. Still, it's hard among this crowd: the selfish ex-boyfriends who used Daphne like an emotional and on rare occasions, physical – punchbag, the neighbours and friends who assumed we were doing okay because we had money. It's hard to watch them*

pretending they're sad. They didn't care about her when she was alive— why would they now? (Ceren 2025, p. 38). – **(8-t)** Сльози — це розкіш для тих, хто може дозволити собі слабкість. А я не можу дозволити собі **каменем** упасти в цю **прірву** розпачу. Мушу бути скелею. Але як же нудить від цього натовпу: егоїстичних колишніх, які використовували Дафну як емоційну, а іноді й фізичну боксерську грушу; сусідів та «друзів», які думали, що в нас усе ок, бо ми мали бабло. Тошно дивитися, як вони ламають комедію і вдають сум. Їм було начхати на неї, поки вона була жива — **то якого біса вони приперлися тепер?** In the first instance, we applied semantic amplification by introducing the markers «каменем» and «прірву». This choice clarifies the metaphorical "plummeting," grounding the abstract emotion of sorrow in a vivid, physical sensation of falling, which aligns with the character's somatic experience of grief.

Subsequently, we utilized linguistic amplification to sharpen the sentence's rhetorical edge. The original question is expanded into «то якого біса вони приперлися тепер?» through the addition of emphatic and colloquial elements. This linguistic layering does not merely add information but acts as a stylistic intensifier, transforming a simple inquiry into a bitter outburst. By "thickening" the sentence with these markers, we successfully captured the aggressive and cynical undertones that define the protagonist's emotional idiolect in this high-stress moment.

Finally, amplification proved vital in moments of peak emotional trauma, where we sought to recreate the protagonist's "narrowed cognitive focus": **(9-s)** *'She's . . . dead?' I finally stutter. The idea that someone's life can be flicked off like a light switch – that your mum can vanish on a motorway in an instant – doesn't seem real* (Ceren 2025, p. 16). – **(9-t)** — Вона... померла? — я ледве змогла вимовити ці слова, **ніби вони застрягли в горлі**. Усвідомлення того, що життя можна обірвати, як нитку, що мамі не стало отак, посеред дороги, за якусь секунду — здається нереальним. In our view, this instance of amplification adding the descriptive clause «ніби вони застрягли в горлі» was crucial for fulfilling the *skopos* of our translation. We argue that a formal rendering of the verb *stutter* would fail to capture the visceral intensity of the moment. Following Roksolyana Zorivchak's (1989) thesis on the inseparability of aesthetic and emotional information, we expanded the sentence to recreate the "shortness of breath" and physical obstruction caused by shock. This addition dramatizes the build-up of terror, ensuring the reader's immediate presence in the moment of trauma.

In addition to the dominant strategies, a smaller yet strategically significant portion of the translation solutions consists of several auxiliary techniques (see Appendix A). This category includes Adaptation (7,9%), Generalization (5,9%), Description (4,0%) and Discursive creation (3,0%). While their quantitative presence is lower, these techniques were essential for addressing specific micro-contextual challenges where the main techniques could not fully capture the stylistic nuances of the source text.

Adaptation is the first of these auxiliary methods, which L. Molina and A. Hurtado Albir (2002) define as the replacement of a source text cultural element with one from the target culture. In our translation, this method is primarily used to align the protagonist's emotional outbursts with the linguistic traditions of the target audience while preserving the character's voice. For example: **(10-s)** *Dead, my mind registers, like an ink stain expanding on a white napkin. My mother is dead. The fluttering in my chest sharpens into a searing, inescapable throb. My hands twitch on my lap, the scars inside my left palm tingling. Fuck. I shouldn't have ignored the fluttering* (Ceren 2025, p. 16). – **(10-t)** *Її більше немає, вона мертва... — усвідомлює мій розум, я відчуваю, як моя кров холодне, а жилки трусяться. Моя мама мертва. Трепет у грудях перетворюється на пекучий біль, що пронизує серце. Руки сіпаються на колінах, а шрами на лівій долоні німіють і пульсують. Трясця. Мені не слід було ігнорувати тріпотіння*. In this example, the English expletive *Fuck* is rendered through adaptation as the Ukrainian «Трясця». While the original term is a broad-spectrum swear word, for the Ukrainian teenage idiolect, we chose an adaptation that functions as a sharp, sudden release of frustration. By opting for «Трясця», we avoid a literal translation that might feel either too heavy or too artificial. Instead, this choice provides a culturally recognizable and stylistically

appropriate "emotional explosion" that fits the character's age and the high-stress situation. It allows the protagonist to sound authentic and edgy in the target language without losing the visceral impact of her internal collapse.

Another significant use of adaptation can be observed in the rendering of the protagonist's name as she is addressed by a character she dislikes: **(11-s)** *'Sare-eh.'* *Fiona leans over as we wait for the pallbearers to bear the coffin from the church. I've never been a people person, but I swear every time she calls my name like that, it's as if one hundred abandoned kittens are simultaneously scratching a blackboard. Imagine being told your mother had passed away by that voice. She places her hand on my shoulder and I recoil from her touch. 'Don't hunch, darling. Chin up.'* (Ceren 2025, p. 38). – **(11-t)** — *Са-а-а-ронько...* — *Фіона нахиляється ближче. Ми саме чекаємо, поки винесуть домовину. Ладнати з людьми не мій коник, та чесне слово, від її голосу всередині все перевертається, наче хтось виделкою по тарілці скрегоче. Тільки уявіть, як це почути звістку про смерть матері отаким голосом. Вона кладе руку мені на плече, і я здригаюся від її дотику. Не сутулься, любя. Вище носа.* In this example, the English *Sare-eh* is rendered through adaptation as «Са-а-а-ронько». While the original uses a vocalic extension to signal Fiona's annoying, sing-song tone, we adapted this by using the Ukrainian diminutive suffix «-оньк-». In the Ukrainian linguistic context, when a neighbour or a casual acquaintance uses such a diminutive, it often feels patronizing or insincerely sweet. This adaptation perfectly captures the cloying nature of Fiona's behaviour, which the protagonist finds unbearable. By choosing «Саронько» over a literal phonetic transcription, we localized the feeling of social discomfort, making Fiona's character immediately recognizable as the nosy neighbor who oversteps emotional boundaries.

Generalization is the second of these auxiliary methods, which L. Molina and A. Hurtado Albir (2002) define as the use of a more general or neutral term (p. 510). This approach is illustrated in the following translation of a somatic metaphor: **(12-s)** *She's gone. The words echo, circling me like vultures. She's gone. She's gone. She's gone. 'No!' I scream. 'Stop!' Sare, you fool. Did you really think you could win against the curse? What have I done? How did I trick myself into believing that I didn't love Mum? I never stopped caring about her. She is all I have* (Ceren 2025, p. 17). – **(12-t)** *Мами більше немає. Ці слова відлунюють, кружляючи довкола мене, мов зграя хижих птахів. Її більше немає. Її більше немає. Її більше немає. — Ні! — кричу я, зупинись! Саро, ти така дурена. Ти справді думала, що зможеш перемогти прокляття? Що я накоїла? Як я могла обдурити себе, повіривши, що не люблю маму? Я ніколи не припиняла турбуватися про неї. Вона — усе, що у мене залишилося у цьому клятому світі.* In this instance, the specific imagery of *vultures* is rendered through generalization as «зграя хижих птахів». In Ukrainian literary and colloquial tradition, the word «стерв'ятники» often feels like a direct calque from English, which can sound jarring or overly "biological" in such an intimate, tragic moment. By opting for a more generalized descriptive phrase, we shifted the focus from the specific species to the predatory threat they represent. This choice allows the metaphor to blend seamlessly with the protagonist's internal monologue, prioritizing the visceral feeling of being preyed upon by grief. Consequently, generalization helps maintain the dark, oppressive atmosphere of the scene while ensuring the language feels authentic and emotionally resonant for a Ukrainian reader.

A second illustrative instance of generalization can be observed in the following fragment: **(13-s)** *Someone brings me a glass of milk, as if I'm a toddler. I can't drink it. I cradle the glass in my hand and repeat Munu's words. Shut yourself away. People can't be trusted* (Ceren 2025, p. 30). – **(13-t)** *Хтось підносить мені склянку молока, наче я мала дитина. Я не можу його пити. Я лише стискаю склянку в руках і повторюю слова Муну: «Закрийся від усіх. Людям не можна довіряти».* From our perspective, the specific English term *toddler* (a child aged 1–3) lacks a direct one-word equivalent in Ukrainian. By applying generalization and replacing it with the broader phrase «мала дитина», we preserved the character's feeling of being infantilized without overcomplicating the sentence. We argue that this shift from a specific

lexical category to a more general one ensures that the translation remains natural and accessible to the target audience while maintaining the pragmatic meaning of the original.

Description is the third auxiliary technique we utilized to clarify the meaning of certain gestures or concepts. Following the classification by L. Molina and A. Hurtado Albir (2002), this method involves replacing a term or expression with a description of its form or function. In our work, we used this to expand on details that would otherwise remain unclear in a literal translation. A clear example can be seen in the rendering of a non-verbal gesture: **(14-s)** *'Who's Iris, Mum?' I asked a few weeks later, but she dismissed me with a wave.* (Ceren 2025, p. 32). – **(14-t)** — *Хто така Іріс, мамо? — запитала я через якийсь час, але вона мовчки відмахнулася, даючи зрозуміти, що розмову закінчено.* From our perspective, simply translating the verb «відмахнулася» wouldn't fully capture the finality of the mother's action. By adding the description «даючи зрозуміти, що розмову закінчено», we help the reader understand the emotional distance between the characters. This choice ensures that the communicative intent of the scene is preserved.

Another instance of this technique can be seen in the description of a physical object: **(15-s)** *'Your mother—' Her knee jabs into mine as she snatches a tarnished coaster from Dotty's mouth. I shift to avoid her squirming.* (Ceren 2025, p. 15). – **(15-t)** — *Твоя мама...— Її коліно раптово вдаряє мене, поки вона вириває потемнілу від часу підставку для склянок з рота Дотті.* In our view, a literal translation of the adjective *tarnished* «потьмяніла» would not fully convey the visual state of the object in this context. By using the descriptive phrase «потемніла від часу», we provide the reader with a clearer image of a worn-out, old household item. This choice helps to maintain the atmospheric detail of the setting, which is a key element of O. Ceren's prose style.

The final auxiliary technique identified in our study is discursive creation. According to L. Molina and A. Hurtado Albir (2002), this procedure establishes a temporary equivalence that is totally unpredictable out of context. This was particularly useful for rendering the emotional and idiomatic layers of the source text. A clear example of this is the translation of the phrase: **(16-s)** *It's complicated, but what matters is this: the organisation serves mortals like you* (Ceren 2025, p. 21). – **(16-t)** *Це все дорослі справи, але знай, ми захищаємо таких малят, як ти.* From our perspective, a literal translation like «це складно» would be too neutral. By creating a temporary equivalence «дорослі справи», we adapted the dialogue to the specific relationship between the characters (an adult addressing a child). This solution is unpredictable outside of this specific context, which is the core characteristic of discursive creation.

The translation of lexico-grammatical and stylistic features in *The Book of Heartbreak* requires a strategic combination of methods tailored to the unique "physiological" essence of O. Ceren's prose. By balancing primary strategies with auxiliary techniques, we maintained the authenticity of the protagonist's emotional idiolect while ensuring the text remained resonant and accessible to Ukrainian teenagers. These strategies emphasize the translator's role in preserving the "kinesthetic resonance" of the original, creating a reading experience that bridges the gap between sensory experience and linguistic expression.

The comprehensive integration of these translation methods enabled the successful reconstruction of the protagonist's distinctive voice, preserving its somatic expressiveness and characteristic teenage dynamics. By strategically intensifying the emotional backdrop and flexibly shifting the register, we managed to convey the character's internal tension and cynicism, transforming abstract English constructions into vivid, emotionally charged Ukrainian equivalents. The use of these techniques ensured that every transformation from the adaptation of cultural markers to the introduction of expressive linguistic devices works to create an authentic voice. Ultimately, this comprehensive approach allows the Ukrainian reader to experience the protagonist's psychological state on a visceral level, fulfilling the translation's *skopos* by bridging psychological authenticity with aesthetic impact within the Ukrainian cultural landscape.

Conclusions

The translation of lexico-grammatical and stylistic peculiarities in literary texts is a complex process that demands both linguistic proficiency and psychological intuition. In the case of O. Ceren's novel *The Book of Heartbreak*, characterized by its "kinesthetic resonance" and somatic markers, the translator's primary task is to reconstruct the protagonist's emotional idiolect a unique linguistic fingerprint that reflects her inner trauma and raw world-sensing. This study has established a theoretical framework and analyzed practical solutions for rendering this idiosyncratic style into Ukrainian while ensuring pragmatic adequacy.

In Chapter 1, we presented the translation of selected fragments from O. Ceren's novel. This creative process was guided by the goal of crafting a literary whole where the protagonist's emotional idiolect is perceived by the Ukrainian reader as an aesthetically complete and visceral experience. The translation focused on maintaining the "spirit" of the narrative, ensuring that the character's vulnerability, emotional outbursts, and modern adolescent vernacular remain authentically grounded in the target language's expressive system.

In Chapter 2, a comprehensive theoretical and analytical framework for the study was provided. The theoretical part established that in Young Adult fiction, the recipient's emotional response takes precedence over formal linguistic symmetry. It was determined that achieving dynamic equivalence is essential for bridging the gap between the source text's sensory devices and the Ukrainian reader's cultural landscape. The analytical part, supported by quantitative data, revealed a clear hierarchy of translation procedures aimed at preserving the integrity of the emotional idiolect. The analysis focused on four primary strategies: Modulation (37,6%), Amplification (17,8%), Variation (13,9%), and Linguistic amplification (9,9%) effectively supplemented by auxiliary techniques such as Adaptation, Generalization, Description and Discursive creation.

The findings in Chapter 2 further demonstrated that the successful rendering of the protagonist's emotional idiolect requires a flexible approach to employing techniques. Adaptation allowed for the replacement of English cultural markers and expletives with Ukrainian equivalents that carry the same emotional weight, while Modulation proved essential for shifting abstract descriptions into the realm of tangible, physical sensations. Amplification was utilized to heighten the "physiological" presence of the voice by clarifying the physical sensations and biological reactions central to the novel's visceral impact. Together, these techniques ensured that the character's voice remained gritty, authentic, and profoundly resonant.

Future research may focus on the cognitive-discursive aspects of translating modern young adult vernacular and the role of sensory-focused shifts in maintaining the communicative adequacy of emotional idiolects across diverse linguistic environments.

In conclusion, our work on O. Ceren's *The Book of Heartbreak* proves that reproducing the emotional and aesthetic potential of a text requires the translator to go beyond literalism to reconstruct a character's internal linguistic world. By strategically balancing these techniques, we have successfully recreated the protagonist's emotional idiolect, fulfilling the work's *skopos* by achieving a profound psychological and aesthetic impact within the Ukrainian cultural landscape.

References

1. Baker, M. (2018). *In other words: A coursebook on translation* (3rd ed.). Routledge.
2. Cart, M. (2010). *Young adult literature: From romance to realism*. American Library Association.
3. Ceren, O. (2025). *The book of heartbreak*. Alcove Press.
4. Coats, K. (2018). *The Bloomsbury introduction to children's and young adult literature*. Bloomsbury Academic.
5. Keen, S. (2007). *Empathy and the novel*. Oxford University Press.
6. Leech, G., & Short, M. (2007). *Style in fiction: A linguistic introduction to English fictional prose*. Pearson Longman.
7. Molina, L., & Hurtado Albir, A. (2002). *Translation techniques revisited: A dynamic and functionalist approach*. *Meta*, 47(4), 498–512.
8. Newmark, P. (1988). *A textbook of translation*. Prentice-Hall International.
9. Nida, E. A., & Taber, C. R. (2003). *The theory and practice of translation*. Brill Academic.
10. Nord, C. (1997). *Translating as a purposeful activity: Functionalist approaches explained*. St. Jerome.
11. Reiss, K., & Vermeer, H. J. (1984). *Towards a general theory of translational action: Skopos theory explained*. Tübingen: Niemeyer.
12. Reynolds, K. (2011). *Children's literature: Between the covers. Course guide*. Recorded Books, LLC.
13. Trites, R. S. (2000). *Power and repression in adolescent literature*. University of Iowa Press.
14. Venuti, L. (2008). *The translator's invisibility: A history of translation* (2nd ed.). Routledge.
15. Зорівчак, Р. П. (1989). *Реалія і переклад: монографія*. Львів: при Львів. ун-ті.
16. Карабан, В. І. (2004). *Переклад англійської наукової і технічної літератури*. Вінниця: Нова Книга.
17. Коптилов, В. В. (2003). *Теорія і практика перекладу*. Київ: Юніверс.
18. Селіванова, О. О. (2012). *Світ свідомості в мові*. Черкаси: Чабаненко Ю. А.

Appendices

Appendix A

